

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΓΡΑΦΕΙΑ: Γ' Σεπτεμβρίου 18, τ. 102, τηλ. 5235148

Ἰδιοκτήτης — ἐκδότης: ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΛΟΣΚΟΠΙΤΩΝ « Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ » Γ' Σεπτεμβρίου 18

Υπεύθυνος με τὸ Νόμο: Ὁ ἐκάστοτε Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΑΡΜΟΔΙΟ

Γιὰ μιὰ ὁκόμα φορά μέσα ἀπὸ τίς στῆλες αὐτοῦ τοῦ Δελτίου στέλνουμε φωνὴ διαμαρτυρίας σὲ κάθε ἀρμόδιο, φωνὴ ὅχι ἀποκλειστικά δική μας ἀλλὰ ὁλόκληρης περιοχῆς τῆς ὀρεινῆς Παρνασσίδας, ποὺ περιλαμβάνει γύρω στὰ δέκα χωριά καὶ εἶναι δίχως ἀντίρρηση μιὰ σπάνια σὲ φυσικὴ ὁμορφιά περιοχή, ὅχι μόνο τοῦ Νομοῦ μας ἀλλὰ καὶ τῆς πατρίδας μας. Θέλουμε ἓνα δρόμο τῆς προκοπῆς, νὰ ἐξυπηρετηθοῦμε, νὰ νοιώσουμε κομμάτι πολιτισμοῦ κι' ὅχι ξεκομμένοι, στὸ ἔλεος κάποιας σπλαχνικῆς μπουλντόζας, ποὺ θὰ τύχει νὰ περάσει μιὰ φορά τὸ χρόνο. Ὁ δρόμος τῆς πρωτεύουσας Ἀμφισσας, ὁ δρόμος τοῦ πολιτισμοῦ σταματᾷ στὸ 51 χιλιόμετρο, ἀπὸ ἐκεῖ μέχρι τὴν Καλοσκοπὴ, μόλις δέκα τρία χιλιόμετρα ἀπόσταση. Σκέψη γιὰ τὰ πάρα πάνω χωριά, Πανουργιά, Πυρά, Μαυρολιθάρι, Μουσουνίτσες κλπ. θέλει πολὺ θάρρος καὶ πολὺ φαντασία γιὰ νὰ πραγματοποιηθεῖ μιὰ ἀπόπειρα πάνω στοὺς ἐγκαταλειμμένους δρόμους μετὰ κίνδυνο πηγαιμοῦ χωρὶς ἐπιστροφή. Μιλᾷμε βέβαια γιὰ καλὲς καιρικὲς συνθήκες, γιὰ τὴν τῶρα τὸ χειμῶνα οὐτε λόγος.

Χρόνια τώρα ἀκοῦμε γιὰ τὴν λεγόμενη ἀνάπτυξη τοῦ ἐσωτερικοῦ τουρισμοῦ, γιὰ τὸ συγκράτημα τῆς ἐπαρχίας, τὴ καλλιέργεια τῶν συνθηκῶν ζωῆς κλπ. Τοῦτα τὰ λόγια μᾶς ἔδωκαν ἐλπίδες μαζί με παλιότερες ὑποσχέσεις ὅτι σύντομα ὁ δρόμος θὰ ἀσφαλτοστρωθεῖ.

Σήμερα νοιώθουμε ἀπογοήτευση καὶ πίκρα, νοιώθοντας ἔξασμένοι ἔτσι ποὺ νὰ πιστεύουμε πὼς σβύσαμε ἀπὸ τὸ χάρτη ποὺ μᾶς θέλει στὸ Νομὸ Φωκίδας. Ἡ εἰκόνα τοῦ δρόμου ἀπὸ τὸ 51 καὶ πρὸς τὰ χωριά μας ἀπελπιστικὴ καὶ ἄθλια, ποὺ σὰν νὰ μὴν φτάνουν τὰ χάλια του, ἔρχεται ἡ μεταλλευτικὴ ἐταιρία καὶ κάθε λίγο τὸν μετα-

τοπίζει, χωρὶς πινακίδες μετὰ ἀποτέλεσμα ἀντὶ νὰ πάει κανεὶς στὸ χωριὸ του νὰ βρίσκεται στὶς κορυφές τῆς Γκιῶνας. Θλιβόμαστε γιὰ τὴν ἀδιαφορία τῶν ἀρμοδίων τοῦ Νομοῦ μας ὅταν βλέπομε δίπλα μας τὴ γειτονικὴ Παύλιανη νᾶχει ἀποκλειστικά καὶ μόνο γι' αὐτὴν ἓνα τέλειο ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο, ἀπέχουμε δὲ μόλις 6 - 7 χιλιόμετρα. Μήπως ἄραγε θὰ ἔπρεπε νὰ ἀνήκουμε στὴ Φθιώτιδα μιὰ καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ περιοχή μας κατὰ φύσιν στὴ Λαμία γιὰ ἐξυπηρέτηση; Ὅταν γιὰ νὰ φτάσει κανεὶς στὴν Ἀμφισσα ἢ τὴ Γραβιά πρέπει νὰ κάνει τὸν κύκλο ἀπὸ τὴν Παύλιανη;

Σὲ τοῦτο τὸ πρόβλημα γυρεύουμε μιὰ λύση, λύση ριζικὴ καὶ ἀποφασιστικὴ, γυρεύουμε νὰ νοιώσουμε αὐτὸ τὸ μικρὸ κομμάτι τοῦ πολιτισμοῦ γιὰ νὰ σωθοῦν τὰ χωριά μας, νὰ τὰ κρατήσουμε ζωντανά, νὰ τὰ γνωρίσουν κι ὅσοι ἀγαπᾶνε τὴ σπάνια ὁμορφιά τῆς φύσης.

Ἄς γίνῃ λοιπὸν κάποια προσπάθεια εἴτε ἀπὸ τὸ 51 χιλιόμετρο εἴτε ἀπὸ τὴν Παύλιανη ὥστε νὰ γίνῃ ἓνας δρόμος τῆς προκοπῆς, ἄλλωστε τὰ τεχνικὰ ὑπάρχουν, τὸ ἄνοιγμα τοῦ δρόμου ὑπάρχει, λίγη θέληση καὶ ἐνδιαφέρον χρειάζονται. Ἐνα πρᾶγμα ποὺ μᾶς ἀπομένει εἶναι ἡ ὑπομονὴ κι ἔτσι περιμένουμε τὸ χεῖρ κάποιου ἀρμόδιου νὰ φτάσει καὶ σὲ μᾶς τοὺς ἔξασμένους.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ
ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

ΕΥΧΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ
ΣΥΓΧΩΡΙΑΝΟΥΣ ΜΑΣ

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

Στις 20 Γενάρη έγινε η Γενική Συνέλευση του Συνδέσμου μας στον κινηματογράφο «ΟΠΤΑΣΙΑ». Η λέξη κοσμοσυρροή δίνει την εικόνα που παρατηρήθηκε. Γύρω στα 200 άτομα έφτασε ο αριθμός των μελών και φίλων του Συνδέσμου που παραβρέθηκαν για να πληροφορηθούν την πορεία του Συνδέσμου μας και να εκλέξουν καινούργιο Συμβούλιο. Για πρώτη φορά στα 20 χρόνια ζωής του Συνδέσμου παρατηρήθηκε τόσο μεγάλη προσέλευση και τόσο ενδιαφέρον από τα μέλη πραγματικά εκπληκτικό που δίνει το κουράγιο σ' όσους κρατάνε στα χέρια τους τη Διοίκηση να προσφέρουν, να εξαντλήσουν και την τελευταία ικμάδα τους για το Σύλλογο για το χωριό μας.

Από νωρίς τα μέλη κατέφθναν για να κορυφωθεί η προσέλευση γύρω στις 10 και να αρχίσει η Συνεδρίαση. Έναρξη της Συνέλευσης έκανε ο πρόεδρος του Δ.Σ. Κώστας Βλάχος προτείνοντας για πρόεδρο τον συγχωριανό δάσκαλο Γιώργο Χασιακό, η δε πρόταση έγινε ομόφωνα δεκτή με παρατεταμένα χειροκροτήματα αποδοχής, στη δε συνέχεια εκλέχτηκε η Έφορευτική Έπιτροπή για την διεξαγωγή των εκλογών. Αναλαμβάνοντας τα καθήκοντά του ο Γιώργος Χασιακός χαιρέτησε τα μέλη με εγκάρδιες ευχές τονίζοντας το χρέος όλων μας απέναντι στο χωριό μας σε μια εποχή που ερημώνεται και έχει τόσο ανάγκη τη δική μας παρουσία, ευχήθηκε οι μικροπαρεξηγήσεις του παρελθόντος να πάνε στην άκρη και το νέο Διοικητικό Συμβούλιο που θα προκύψει σύσσωμο, ομόγλωστο και αγαπημένο να εργαστεί με τον καλύτερο τρόπο για το χωριό μας. Μετά από αυτό προχώρησε στο πρώτο θέμα της ημερησίας διάταξης «απολογία του Δ.Σ.» δίνοντας το λόγο στον πρόεδρο Κώστα Βλάχο που αναφέρθηκε στην όλη δράση του Συνδέσμου λέγοντας τα πάρα κάτω:

Αγαπητοί Συγχωριανοί,

Αρχικά θέλω να εκφράσω τόσο τις δικές μου ευχές όσο και του απερχόμενου Δ.Σ. για μια «καλή, εύτυχη, χαρούμενη και ειρηνική χρονιά για το 1980» τόσο σε σās που τιμάτε σήμερα την εκδήλωσή μας αυτή, όσο και σ' όλους τους συγχωριανούς σ' όποια άκρη της πατρίδας μας ή του εξωτερικού βρίσκονται. Η σημερινή παρουσία σας είναι σε αριθμό εκπληκτική τόσο που να κάνει τον εκάστοτε διοικούντα να συναισθάνεται διπλά τις υποχρεώσεις του απέναντι σε τέτοια μέλη και σ' έναν τόσο τράνο

Σύλλογο.

Αναλόθαμε πριν δυό χρόνια την διοίκηση του Συνδέσμου με τη δική σας ψήφο. Το έργο μας πιστεύω το γνωρίζετε όλοι. Θα αναφερθώ στη χρονιά που πέρασε. Βέβαια τα έργα μας δεν είναι πολύ μεγάλα αλλά και αυτά που φκιάσαμε με τα δικά σας χρήματα είναι ότι καλύτερο μπορούσαμε να κάνουμε για το χωριό μας. Ίσως να διαπράξαμε λάθη, να έγιναν και παρενέργειες αυτά όμως είναι ανθρώπινα. Εκείνο που θέλω να τονίσω που με συγκινεί ιδιαίτερα και είναι εκπληκτικό και αποτελεί ίσως μοναδικό φαινόμενο είναι ο απολογισμός μας που θα σας διαβάσει σε λίγο ο Ταμίας και φτάνει στο ποσό των 600.000 δραχμών περίπου. Ο αριθμός αυτός αν σκεφθεί ο καθένας ότι προέρχεται από εισφορές και συνδρομές των μελών μας είναι πραγματικά συγκινητικός. Θέλω να τονίσω τις μεγάλες δωρεές του επίτιμου προέδρου μας Δημήτρη Βάρσου και της Νάσας Χασιακού. Χρηματικές προσφορές που δεν βρίσκεις πολλές φορές λόγια να τις εκφράσεις, να ευχαριστήσεις τέτοιους ανθρώπους. Στο ταμείο μας αυτή τη στιγμή υπάρχει ένα σημαντικό υπόλοιπο, ευχομαι το νέο Δ.Σ. που θα κροκύψει να ξεπεράσει κάθε προηγούμενο σε έργα. Στη συνέχεια θα περάσω και πάλι στο Δελτίο μας. Αυτό το μικρό και τόσο δεμένο με όλους μας μικρό φύλλο έχει και τη δική σας ανάγκη. Έχουμε τόσους και τόσους ανθρώπους που μπορούν να βοηθήσουν για να πλουτίσουμε την ύλη του. Ο καθένας μπορεί να γράψει κάτι. Απευθύνομαι λοιπόν σε όλους σας για να ανεβάσουμε όλο και πιο ψηλά το Δελτίο. Τελειώνοντας θέλω να ευχαριστήσω όλα τα μέλη του απερχόμενου Δ.Σ. για την συνεργασία που είχαμε στη διετία που πέρασε και να ευχηθώ να εκλεγούν οι καλύτεροι και να άνεβεθί ο Σύλλογός μας πιο ψηλά.

Στη συνέχεια πήρε το λόγο ο Ταμίας του Συνδέσμου Νίκος Αύγερινος και διάβασε τον απολογισμό και προϋπολογισμό.

Μετά τον ταμία, ο πρόεδρος της Γενικής Συνέλευσης μπαίνει στο θέμα τροποποίησης του Καταστατικού δίνοντας το λόγο στον πρόεδρο Κ. Βλάχο να διαβάσει το κείμενο. Επειδή όμως και ο χρόνος ήταν λίγος και υπήρξαν ωρισμένες αντιρρήσεις εκλέχτηκε Έπιτροπή από έξι μέλη για να επεξεργαστούν το κείμενο και να ψηφιστεί στην επόμενη γενική Συνέλευση.

Στη συνέχεια αφού εξαντλήθηκαν όλα τα θέματα άρχισε η ψηφοφορία για την εκλογή νέου Διοικητικού Συμβουλίου και Έξελεγκτικής Έπιτροπής. Με άψογο τρόπο και χωρίς εξουσιοδοτήσεις ή Έφορευτική έπιτροπή με επιβεβαίωσε το Γιώργο Χασιακό, το Γιώρ-

γο Θεοχάρη και τὸν Λάμπρο Ἀχλαδᾶ καὶ μὲ πρακτικογράφο τὸ Μάκη Χαμηλὸ, ἔφεραν σὲ πέρας ἓνα δύσκολο ἔργο μὲ μοναδικὴ ἐπιτυχία. Ψήφισαν συνολικὰ 172 μέλη καὶ ἐκλέχτηκαν μὲ σειρά ψήφων οἱ παρὰ κάτω:

ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΟΙΚ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

1. Κώστας Βλάχος	ψῆφοι	113
2. Κώστας Θεοχάρης	»	84
3. Γιάννης Ε. Χαμηλὸς	»	83
4. Βαγγέλης Τσιρώνης	»	83
5. Παναγιώτης Σκεπετάρης	»	78
6. Γιώργος Θ. Ραπτόπουλος	»	78
7. Τριαντάφυλλος Τσόχλας	»	52

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΛΕΓΚ. ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ζαχαρίας Ραπτόπουλος	ψῆφοι	100
Γρηγόρης Χασιακὸς	»	94
Γιώργος Ἐφορος	»	93

Τὸ νέο Συμβούλιο συγκροτήθηκε σὲ Σῶμα καὶ καθορίστηκε τὸ προεδρεῖο ὡς ἑξῆς:

Κώστας Βλάχος Πρόεδρος
Γιάννης Χαμηλὸς Ἀντιπρόεδρος
Βαγγέλης Τσιρώνης Γεν. Γραμματέας
Γιώργος Ραπτόπουλος Ταμίας

Μ Ε Λ Η :

Κώστας Θεοχάρης
Παναγιώτης Σκεπετάρης
Τριαντάφυλλος Τσόχλας

Αὐτὴ ἦταν μὲ λίγες γραμμὲς ἡ Γενικὴ Συνέλευση τοῦ Συνδέσμου μας καὶ τὸ Δελτίο εὐχεται μὲ τὴ σειρά του στὸ νέο Διοικητικὸ Συμβούλιο πὺν ἀνανεώθηκε κατὰ ἑξὶ μέλη καλορίζικο καὶ πολλὰ ἔργα.

Κώστας Π. Βλάχος

Δ ι κ η γ ό ρ ο ς

Γ' Σεπτεμβρίου 18 Τηλ. 52 35 148
Ὀμόνοια » 26 13 625

κουκουβιστιανὰ νὰ

ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ

Ὅπως γράψαμε καὶ στὸ προηγούμενο δελτίο ὁ Σύνδεσμός μας κυκλοφόρησε καὶ φέτος ἡμερολόγιο μὲ ἔγχρωμη ἀποψη τοῦ χωριοῦ μας. Κάτι πραγματικὰ ὁμορφο πὺν δὲν πρέπει νὰ λείπει ἀπὸ κανένα σπίτι. Ὅσοι συγχωριανοὶ καὶ φίλοι δὲν τὸ προμηθεύτηκαν μποροῦν νὰ τὸ ζητήσουν στὸ γραφεῖο τοῦ Συνδέσμου Γ' Σεπτεμβρίου 18 τηλ. 52 35 148. Ἐπίσης ὅσοι διαμένουν στὴν ἐπαρχία ἢ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ δὲν τὸ ἔλαβαν μποροῦν νὰ μᾶς ἐνημερώσουν καὶ νὰ τὸ στείλουμε ταχυδρομικά. Πιστεύουμε ὅτι ὅλοι θὰ σπεύσουν νὰ τὸ προμηθευτοῦν ὥστε νὰ καλυφθοῦν τὰ ἔξοδά του.

* * *

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ

Μία καὶ στὴ Γενικὴ Συνέλευση τῆς 20.1.80 δὲν ὑπῆρχε χρόνος γιὰ τὴν τροποποίηση τοῦ καταστατικοῦ κα' ὕστερα ἀπὸ ἀντιρρήσεις ὠρισμένων μελῶν, ἀποφασίστηκε καὶ ἐκλέχτηκε ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἑξὶ μέλη, ὥστε παίρνοντας τὸ σχέδιο Καταστατικοῦ πὺν ἐτοίμασε ὁ πρόεδρος Κώστας Βλάχος νὰ κάνουν παρατηρήσεις καὶ ἐπεξεργασία γιὰ νὰ βγεῖ τὸ τελικὸ κείμενο πὺν θὰ ψηφιστεῖ στὴν ἐπομένη Γενικὴ Συνέλευση, κα' ἔτσι θὰ ἀποφεύγονται οἱ παρεξηγήσεις στὸ μέλλον μιά καὶ πιστεύουμε ὅτι θὰ δημιουργηθεῖ ἓνα τέλειο κείμενο ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχουν κενὰ καὶ προβλήματα.

* * *

ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΗΛΕΚΤΡΟΦΩΤΙΣΜΟΥ

Οἱ ἐπίμονες προσπάθειες καρποφόρησαν. Τὸ «ἰλαρὸν φῶς» τῆς ΔΕΗ θὰ ἐπεκταθῇ ἀπὸ Μαντέϊκα μέχρι Κουφοῦ. Ἦδη ἀπ' ὅτι πληροφορηθήκαμε μεταφέρθηκαν οἱ κολῶνες καὶ θὰ γίνεῖ σύντομα ἡ σύνδεση ὥστε νὰ μπορέσουν καὶ τὰ λίγα αὐτὰ σπίτια νὰ ἀπολαύσουν τὸ ἀγαθὸ τοῦ πολιτισμοῦ ἔστω καὶ 10 χρόνια ἀργότερα ἀπὸ τοὺς συγχωριανούς τους.

ΜΙΑ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΕΤΑΙ

Χρόνια τώρα μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ζωντανὲς γειτονιὲς τοῦ χωριοῦ μας εἶναι παραμελημένη. Πρόκειται γιὰ τὴ γειτονιά ἀπὸ πλατεῖα μέχρι Κακοτράχη πὺν περιλαμβάνει τὰ Κυριτσέικα, Σμιέικα καὶ Ἀχλαδέικα. Ὁ μικρὸς δρόμος ποὺ περνάει πρὸς τὴν Κακοτράχη ὅχι μόνον δὲν ἐξυπηρετεῖ ἀλλὰ ἀπὸ τὸ φθινόπωρο μέχρι τὸ καλοκαίρι γίνεται ἀδιάβατος ἀπὸ τὶς λάσπες. Τὴ νύχτα ἂν δὲν ἔχεις φακὸ κινδυνεύεις νὰ κλείσεις καμμιὰ σοῦδα, οὔτε μιὰ κοινοτικὴ λάμπα δὲν ὑπάρχει. Χρόνια τώρα οἱ ἄνθρωποι διαμαρτύρονται μὰ τίποτα δὲν γίνεται. Τοῦτο τὸ πρόβλημα πιστεύουμε πὺς πρέπει νὰ λυθῇ, εἶναι δέκα σπίτια καὶ τὰ δέκα ἔχουν κόσμο. Ἀς φροντίσουν οἱ ἀρμόδιοι νὰ βρεθῇ λύση κι' ἂς συντράμουν στὸ ἔργο ὅσοι ἔχουν ἰδιοκτησίες κάνοντας μιὰ παραχώρηση ὥστε νὰ γίνεῖ ἕνα κομμάτι δρόμος τῆς προκοπῆς, ἄλλωστε εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀπαραίτητους καὶ περπατημένους δρόμους κι' ἂς ἀναλογιστοῦμε ὅτι μὲ πόσο κίνδυνο μεταφέρονται πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὸ δρόμο αὐτὸ οἱ νεκροί. Κάτι πρέπει νὰ γίνεῖ, στὸ κάτω ἂν δὲν φαρδύνει ἂς τσιμεντοστρωθεῖ αὐτὸς πὺν ὑπάρχει.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΓΙ ΑΤΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Εἶναι ἡ τρίτη φορὰ πὺν τὸ Δελτίο ἀναφέρεται σ' αὐτὸ τὸ θέμα καὶ μέχρι σήμερα καμμιὰ ἀπάντηση οὔτε ἐπίσημη οὔτε ἀνεπίσημη. Στὶς δικές μας ἀπορίες καὶ ἀναζητήσεις προστέθηκε ἄλλη μιὰ. Ὁ συγχωριανὸς μας γιατρὸς Ἡλίας Κατσανιώτης μὲ ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν πρόεδρο τοῦ Συνδέσμου ἐξέφρασε τὴν κατάπληξή του γιὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ, μᾶς πληροφόρησε δὲ ὅτι μέσα στὶς ὅλες εἰκόνες ὑπῆρχε καὶ μιὰ τοῦ παπποῦ του Ἡλίου Κατσανιώτη, ἀγωνιστῆ, μὲ δική του ἀφιέρωση. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ εἶχε δωρηθῇ στὸν παλιὸ Ἀη - Γιώργη καὶ στὴ συνέχεια μεταφέρθηκε στὴν Παναγία. Μέχρι τὴν ἐποχὴ τῆς ἀνοικοδόμησης τῆς Παναγίας, δηλαδὴ πρόσφατα, ἡ εἰκόνα ὑπῆρχε μαζί μὲ τὶς ἄλλες. Ἀναρωτιέται λοιπὸν εὔλογα τί ἔγινε ἐκεῖνη ἡ εἰκόνα ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἕναν πραγματικὰ ἀνεκτίμητο θησαυρό. Τὴ φωνὴ του ἐνώνουμε μὲ τὶς δικές μας καὶ περιμένουμε μιὰ υπεύθυνη ἀπάντηση ἀπὸ κάποιον ἀρμόδιο. Τὸ Συμβούλιο τοῦ Συνδέσμου ἔδωσε προτεραιότητα στὸ θέμα αὐτὸ καὶ θὰ καταρτίσει ἐπιτροπὴ γιὰ τὴ διερεύνηση καὶ τὴν ἀναζήτηση υπευθύνων. Ἐλπίζουμε σὲ μιὰ ἀπάντηση πρὶν εἶναι πολὺ ἀργά...

ΑΘΟΥΡΒΟΣ ΕΡΓΑΤΗΣ

Οἱ ἔπαινοι δὲν εἶναι οὔτε δικό μας γνώρισμα οὔτε τοῦ Δελτίου. Μερικὲς φορὲς ὅμως ἔστω καὶ σὲ ἀντίθεση μὲ τὶς ἀρχές αὐτὲς πρέπει νὰ γράφονται διὰ λόγια σὰν ἔνδειξη τιμῆς σὲ ὀρισμένα πρόσωπα πὺν δουλεύουν ἀθόρυβα γιὰτὶ ἀγαπᾶνε τὸ Σύνδεσμο σὰν κατὶ ξεχωριστό, σὰν κομμάτι τῆς οἰκογενείας τους. Θ' ἀναφερθοῦμε στὸν Μῆτσο Ἀντωνίου ἔστω κι' ἂν εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ χαρακτῆρα του κατὶ τέτοιο καὶ ζητᾶμε νὰ μᾶς συγχωρήσει τὴν ἐνέργειά μας αὐτὴ. Ἡ δραστηριότητά του ξεκινάει πολὺ παλιά, ἀμέσως μετὰ τὴν κατοχὴ ὅταν ἄρχισαν οἱ πρῶτες κινήσεις γιὰ τὴ δημιουργία Συλλόγου, μαζί μὲ πολλοὺς ἄλλους συγχωριανούς. Ἀκούραστος, πρόθυμος δίχως ὑστεροβουλίες καὶ προβολὲς μπαίνει πάντα μπροστὰ σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις. Ἡ προσφορά του σὰν μέλος στὰ δύο προηγούμενα Λοικητικὰ Συμβούλια μεγάλη καὶ μοναδική. Τρέχει πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις καὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ βρεῖ συγχωριανὸ καὶ νὰ μὴν τοῦ πάρει συνδρομὴ. Σήμερα δὲν συμμετέχει στὸ νέο Δ.Σ. δὲν παύει ὅμως νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ βοηθᾷ μὲ κάθε δυνατό τρόπο τὸ Συμβούλιο καὶ τὸ Σύνδεσμό μας. Σ' εὐχαριστοῦμε μπάριπα Μῆτσο κι' εὐχόμαστε νὰ σοῦ μοιάσουν κι' ἄλλοι καὶ τότε ὁ Σύνδεσμος θὰ φτάσει πολὺ ψηλά.

ΝΕΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ

Ὁ Ἀποστόλης Εὐθ. Χαμηλὸς τελείωσε τὶς σπουδὲς του στὴν ὀδοντιατρικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν καὶ πῆρε τὸ πτυχίό του. Στὸ νέο ἐπιστήμονα τὸ Δελτίο εὐχεται καλὴ σταδιοδρομία. Νὰ λοιπὸν πὺν τὸ ἐπιστημονικὸ δυναμικὸ τοῦ χωριοῦ μας μεγαλώνει καὶ ἐπεκτείνεται σ' ὅλους τοὺς τομεῖς.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Τὸ Γραφεῖο Ταξιδίων καὶ Τουρισμοῦ «ΜΑΡΑ-ΘΩΝ» ἔχει διοργανώσει ἐκδρομὲς γιὰ τὸ χωριὸ μας στὶς 2.3.80 καὶ 13.4.80. Ὅσοι ἐνδιαφέρονται γιὰ τὶς ἐκδρομὲς αὐτὲς μποροῦν νὰ ἀπευθύνονται στὰ Γραφεῖα πὺν βρίσκονται στὴν ὁδὸ Ἀκαδημίας 87, τηλέφ. 36 18 069 καὶ 36 19 734.

**Μὴν ξεχνᾶτε ὅταν ἀλλάζετε δι-
εύθυνση νὰ μᾶς τὸ γνωρίζετε ὥστε νὰ
λαβαίνετε τὸ Δελτίο καὶ κάθε ἄλλο ἔγ-
γραφο τοῦ Συνδέσμου.**

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Ἀγαπητοί μας,

Πρὶν λίγες μέρες μᾶς ἀναθέσατε τὴ Διοίκηση τοῦ Συνδέσμου. Ἡ τιμὴ ποὺ μᾶς κάνατε καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ μᾶς περιβάλλατε εἶναι δυὸ στοιχεῖα ποὺ πέρα ἀπὸ τὶς εὐχαριστίες μας, μᾶς κάνουν νὰ συναισθανθοῦμε μὲ ἱερὴ ὑποχρέωση τὸ δύσκολο ἀλλὰ τόσο ὡραῖο καὶ ἅγιο ἔργο ποὺ ἀναλάβαμε.

Οἱ προθέσεις μας ξεκινῶντας ἀπὸ καὶ γιὰ τὸ χωριό μας εἶναι ξεκαθαρισμένες καὶ ὁδηγοῦν ἀποκλειστικά στὸν στόχο αὐτό. Προσωπικὲς βλέψεις δὲν ὑπάρχουν, ὑστεροβουλίες εἶναι ἔξω ἀπὸ κάθε πραγματικότητα, μόνο ὄρεξη καὶ θέληση γιὰ τὴ δημιουργία κατὰ καλύτερον. Ἀδελφωμένοι ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, ἀπλοὶ ἐργάτες τοῦ Συνδέσμου μας, ἀπλώνουμε τὸ χέρι μας πρὸς ὅλους τοὺς συγχωριανοὺς καὶ φίλους μὲ ἀδελφικὴ ἀγάπη καὶ γυρεύουμε τὴ συμπαράσταση ὅλων γιὰ νὰ ἀνεβάσουμε τὸ Σύνλογό μας ψηλότερα, γιὰ νὰ ὁμορφύνουμε ἀκόμα πιὸ πολὺ τὸ χωριό μας. Οἱ μέχρι τώρα ἀνεξάντλητες χειρονομίες καὶ ἡ μοναδικὴ συμπαράσταση εἶναι οἱ πηγὲς ποὺ ἀντλοῦμε τὴ δύναμη καὶ τὴν ὁρεξὶ γιὰ τὸ μέλλον. Βοηθεῖστε μας μὲ κάθε τρόπο.

Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο

Ὁ γιὸς τοῦ Χαράλαμπου Σπ. Κουτρούμπα ἀπὸ τὰ Καστέλλια, Σπύρος, πέτυχε πρῶτος στὶς οἰκονομικὰ ἐπιστῆμες τοῦ Πανεπιστημίου Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας. Καλὴ πρόοδος.

Ὁ συγχωριανός μας Γιώργος Χασιακὸς ἐκλέχτηκε τακτικὸν μέλος τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφικῆς Ἑταιρίας. Στὸν ἐκλεκτὸ λογοτέχνη τὸ Δελτίο ἐκφράζει τὰ θερμὰ του συγχαρητήρια καὶ πάντα νὰ ἀνεβαίνει τὰ σκαλοπάτια τῆς δόξας καὶ νὰ μᾶς χαρίζει τὴ λογοτεχνικὴ του πέννα.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Στὸ προηγούμενο τεῦχος ἀντὶ ἀριθμὸς Δελτίου 21 γράφτηκε λαθεμένα 20. Ζητοῦμε συγγνώμη ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες γιὰ τὸ μικρὸ τυπογραφικὸ λάθος. Στὴ θέση λοιπὸν τοῦ 20 νὰ γραφτεῖ 21 γιὰ νὰ ὑπάρχει συνέχεια.

ΣΥΓΧΩΡΙΑΝΟΣ ΠΑΠΑΣ

Ὁ συγχωριανός μας Τάκης Ν. Τούμπας χαιρετήθηκε πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες ἱερέας καὶ τοποθετήθηκε στὸ Μπράλλο.

Ὅλοι θὰ τὸν ἔχουμε ἀκούσει στὶς ἐκκλησίες τοῦ χωριοῦ μας νὰ ψέλνει μὲ τὴ γλυκειὰ καὶ ἀπαλή του φωνή. Ἐτσι ἡ κλίσση του πρὸς τὰ ἐκκλησιαστικὰ πῆρε σάρκα καὶ ὅσῃ. Ἄς μᾶς χαρίζει τὶς εὐλογίες του.

ΜΠΡΑΒΟ ΣΤΟΥΣ... ΠΡΩΤΕΡΓΑΤΕΣ

Πρὶν ἀπὸ μέρες ἀνέβηκε ἡ μπουλντόζα στὸ χωριό γιὰ νὰ ἀνοίξει τὸ δρόμο στὸν Ἀγιαννάκη. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ὥρα ἦταν περασμένη, ἀποφασίστηκε νὰ ἀρχίσει τὴν ἐπόμενη ἡμέρα ἀπὸ τὸ πρωῒ, ὥστε νὰ τελειώσει τὶς ἐργασίες τῆς, μάλιστα, ἐπειδὴ δὲν χωροῦσε ὅμως νὰ περάσει ἀπὸ τὰ χαβελέικα μὰ καὶ ὁ δρόμος ἦταν στενός θὰ πῆγαινε ἀπὸ τὴ Κακοτράχη. Τὸ πρωῒ λοιπὸν φτάνοντας τὸ μηχανήμα στὴν Κακοτράχη, βρῆκε τὸ μέρος ποὺ θὰ περνοῦσε περιφραγμένο μὲ παλούκια καὶ συρματοπλέγμα, ἐνῶ μέχρι τὸ προηγούμενο βράδυ ἦταν ἀνοιχτό. Ὅλα ἔγιναν «ἐν μιᾷ νυκτί». Μπράβο στοὺς προοδευτικὸς ποὺ πᾶνε κόντρα στὸ καλὸ τῶν συγχωριανῶν τους. Μπροστὰ λοιπὸν στὴν πραγματικὰ θλιβερὴ κατάσταση, τὸ μηχανήμα γύρισε πίσω καὶ οἱ λίγοι συγχωριανοὶ ποὺ ἀγαπᾶνε τὸ χωριό δὲν τόβαλαν κάτω. Ἀφοῦ ἤρθε ἡ μπουλντόζα στὰ χαβελέικα, ἔλυσαν τὸ «μαχαίρι» καὶ μὲ τεράστιες προσπάθειες τὸ πέρασαν ἀπὸ τὸ στενό, τὸ ξανάδεσαν καὶ ἔτσι τὸ μηχανήμα πέρασε σὲ πείσμα ὅλων τῶν ἐμποδίων. Βέβαια, δικαίωμα τοῦ καθένα εἶναι νὰ ὑπερασπίζει τὴν ἀτομικὴ του ἰδιοκτησία ἀπὸ κινδύνους, τὸ νὰ περνοῦσε ὅμως τὸ μηχανήμα μέσα ἀπὸ χέρσα κτήματα, δὲν νομίζουμε ὅτι θάκανε ζημιὰ, ἀφοῦ στὸ παρελθὸν ἔχει περάσει πολλές φορές. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ. Ὅλο μπροστὰ θὰ πηγαίνουμε, ἃς πᾶμε καὶ πίσω ἀνάποδα. Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ ἀκατανίκητη θέληση πάντα βρίσκει διέξοδο καὶ στὶς πιὸ ματαιόδοξες κακοτοπιές.

.....

Νίκος Ε. Τούμπας

Η ΠΗΓΗ ΤΩΝ ΣΦΡΑΓΙΔΩΝ

Βερανζέρου 14

Τηλ. 52 39 450

.....

«ΠΕΡΙ ΔΙΑΘΗΚΩΝ»

Γράφει ο δικηγόρος Κ. Π. Βλάχος

Σε προηγούμενο τεύχος είχα γράψει σχετικά με την άποδοχή της κληρονομιάς. Σήμερα ανοίγουμε ένα πολύ ενδιαφέρον κεφάλαιο, τις διαθήκες. Κεφάλαιο αρκετά σπουδαίο που έχει μπει στη ζωή μας αφού ριθμίζει την τύχη των περιουσιακών στοιχείων του καθένα μετά το θάνατό του. Θα προσπαθήσω όσο γίνεται πιο απλά να αναλύσω όρισμένες έννοιες, αν και είναι λίγο δύσκολο, δεδομένου ότι ειδικά οι νομικές όρολογίες δεν εκλαϊκεύονται απόλυτα, ή μερικές φορές καθόλου.

“Ας δούμε πρώτα απ’ όλα τι σημαίνουν μερικές έννοιες όπως, κληρονομική διαδοχή, κληρονομία, διαθήκη.

Κληρονομική διαδοχή είναι η μεταβίβασις ευθύς μετά τον θάνατον των νομικών σχέσεων και μάλιστα των περιουσιακών του αποθανόντος σαν ένναιο σύνολο δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, από τον κληρονομούμενον εις τον κληρονόμον.

Κληρονομία είναι το ένναιο περιουσιακόν σύνολον προσώπου αποθανόντος, ως σύνολον δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, με άλλα λόγια είναι το σύνολον περιουσιακών στοιχείων που αφήνει αυτός που πεθαίνει στους κληρονόμους του. Τα περιουσιακά στοιχεία αυτά μπορεί να είναι είτε ακίνητα είτε κινητά είτε υποχρεώσεις είτε δικαιώματα.

Γίνεται κάποιος κληρονόμος κατά δύο τρόπους, είτε εκ του Νόμου όποτε λέμε ότι έχουμε την «έξ αδιαθέτου διαδοχή» και όταν ακούμε ότι ο Α πέθανε αδιάθετος σημαίνει ότι δεν άφησε διαθήκη, είτε εκ διαθήκης. Αφήνοντας το κεφάλαιο της έξ αδιαθέτου διαδοχής ερχόμαστε να εξετάσουμε τις διαθήκες.

Διαθήκη απλά είναι το έγγραφο εκείνο με το οποίο ο διαθέτης —κληρονομούμενος— ρυθμίζει την τύχη των περιουσιακών του στοιχείων μετά τον θάνατό του, σύμφωνα δε με το άρθρο 1712 Α.Κ. «Διαθήκη είναι η μονομερής, τυπική και ελευθέρως ανακλητή αίτια θανάτου δικαιοπραξία ή περιέχουσα εγκατάστασιν, αποκλήρωσιν, κληροδοσίαν, τρόπον ή άλλας οικογενειακού χαρακτήρος διατάξεις. Είναι δηλαδή ή έκφρασις της τελευταίας βουλήσεως του διαθέτου αίτια θανάτου, πράγμα που σημαίνει ότι ή διαθήκη παράγει αποτελέσματα μόνο μετά το θάνατο του διαθέτου και ποτέ εν ζωή. Σύμφωνα με τον όρισμό του νόμου χαρακτηριστικά της γνώρισμα είναι ότι είναι μονομερής δικαιοπραξία, ανακαλείται ελεύθερα και οποτεδήποτε από το συντάκτη της, είναι τυπική δηλαδή απαιτεί τύπο, έγγραφο, παράγει αποτελέσματα μετά τον θά-

νατο του διαθέτου, δεν γίνεται ποτέ με αντιπρόσωπο αλλά πάντοτε αυτοπροσώπως και τέλος σκοπός της είναι ή ρύθμισις της μελλοντικής μετά θάνατον τύχης της περιουσίας του, της κληρονομικής διαδοχής. Πριν προχωρήσουμε πρέπει να τονιστούν τα εξής: Πρώτον ότι απαγορεύεται ή λεγομένη συνδιαθήκη δηλαδή ή περίπτωση κατά την οποίαν περισσότεροι του ενός διά της αυτής πράξεως υπό μορφήν ενιαίου κειμένου συντάσσουν διαθήκην υπό την έννοιαν ότι έκαστος καθίσταται κληρονόμος του άλλου, αντίθετα μπορούν δύο ή περισσότερα άτομα επί του αυτού εγγράφου να συντάξουν διαθήκην, αρκεί όμως να ξεχωρίζουν μεταξύ τους και να μην έχουν την μορφή της συνδιαθήκης. Παράδειγμα ο Α, ο Β και ο Γ επί διπλής κόλλας χάρτου συντάσσουν διαθήκες με διαφορετικό περιεχόμενο, κεχωρισμένες μεταξύ τους· εδώ οι διαθήκες είναι έγκυρες. “Αν όμως μεταξύ τους αλληλοεγκαθίστανται κληρονόμοι τότε ή διαθήκη είναι άκυρη γιατί έχει ή μορφή της συνδιαθήκης.

Δεύτερον αν και απλό εν τούτοις πολλές φορές παρατηρείται ο σύζυγος συντάσσοντας διαθήκη νό περιλαμβάνη μέσα και τα περιουσιακά στοιχεία της συζύγου του. Έδώ είναι λάθος. Ο καθένας μόνον τα ατομικά του περιουσιακά στοιχεία ρυθμίζει. Προσοχή λοιπόν.

Διά να είναι έγκυρη μία διαθήκη πρέπει αυτός που τη συνέταξε να έχη σύμφωνα με το νόμο δικαιοπρακτική ικανότητα, να έχη γίνει εγγράφως ή διαθήκη και να έχη νόμιμο περιεχόμενο.

Ίκανο για σύνταξη διαθήκης είναι κάθε φυσικό πρόσωπο όχι όμως και νομικό. Κατ’ εξαίρεσιν ο νόμος αναφέρει περιοριστικά ώρισμένα πρόσωπα ως άνικανα να συντάξουν διαθήκη και αυτά είναι: α) Οι μη συμπληρώσαντες το 18ον έτος της ηλικίας τους. β) Οι δικαστικώς άπηγορευμένοι. γ) Οι άσωτοι, οι τελούντες υπό δικαστικήν αντίληψιν και δ) Οι κατά τον χρόνον της συντάξεως μη έχοντες συνείδησι των πραττομένων ή συνεπεία πνευματικής νόσου στερούνται της χρήσεως του λογικού.

Αυτά είναι εν συντομία τα χαρακτηριστικά γνώρισμα και οι προϋποθέσεις των διαθηκών γενικώς. “Ας δούμε εν συνεχεία τα είδη των διαθηκών. Οι διαθήκες διακρίνονται εις τις κοινές ή τακτικές και εις τις έκτακτες.

Κοινές ή τακτικές είναι ή ιδιόγραφος, ή δημοσία και ή μυστική, έκτακτες δε αυτές που συντάσσονται επάνω σε πλοίο, σε έκστρατεία ή αποκλεισμό. “Αμεσο και πρακτικό ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι κοινές και αυτές είναι το αντικείμενό μας σήμερα, καθ’ όσον είναι οι πλέον συνήθεις και διαδεδομένες.

Α. Η ιδιόγραφος διαθήκη. Η λέξις ιδιόγραφος από μόνη της αποκαλύπτει το βασικό της γνώρισμα, ή διά της

ιδίας, της αυτής γραφής συνταχθείσα. Ἡ διαθήκη αὐτὴ εἶναι ἡ πλέον συνηθισμένη καὶ ἀνέξοδος. Τὰ ἀπαραίτητα στοιχεία της τὰ ἀριθμεῖ τὸ ἄρθρο 1721 ΑΚ., καθ' ὁλοκληρίαν ἰδιόχειρος γραφὴ τοῦ συντάξαντος, χρονολογία καὶ ὑπογραφή. Τὰ τρία αὐτὰ στοιχεία εἶναι ἀπαραίτητα καὶ οὐσιαστικά, ἡ ἔλλειψις ἐνὸς καθιστᾷ τὴν διαθήκην ἄκυρη. Λέγει ὁ νόμος ἰδιόχειρο γραφὴ τοῦ συντάξαντος διαθέτου, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος πρέπει νὰ γραφῇ μὲ τὸ χέρι του, γεγονὸς ὅπερ ἀποδεικνύει τὴν γνησιότητα αὐτῆς καὶ ἀποδίδει πλήρως τὴν τελευταίαν αὐτοῦ βούλησιν. Λέγοντας ἰδιοχείρως, δὲν ἀποκλείει τὴν γραφὴν μὲ τὸ πόδι ἢ τὸ στόμα ὅταν τὸ ἄτομο ἄδυναται νὰ γράψῃ μὲ τὸ χέρι. Ἄν ἐπίσης τὸ χέρι τοῦ διαθέτου τρέμει ἢ ὑποβάσταξις αὐτοῦ δὲν ἐπιδρᾷ εἰς τὴν ἐγκυρότητα ἐκτὸς βεβαίως ἂν διευθύνεται. Πρὸς ἀποφυγὴν ἀκυροτήτων ὁ τρόπος αὐτὸς πρέπει νὰ ἀποφεύγεται. Τὸ ἰδιόχειρον τῆς γραφῆς εἶναι πρωτίστης καὶ ἀποκλειστικῆς σημασίας. Ὁ Α συντάσσει σύμφωνα μὲ ὅλα τὰ ἀνωτέρω τὴν διαθήκην του πλην ἐπειδὴ δὲν εἶναι καλλιγράφος, τὴν δίδει εἰς τὴν δακτυλογράφον νὰ τὴν δακτυλογραφήσῃ. Τὴν παίρνει λοιπὸν δακτυλογραφημένην, τὴν ὑπογράφει καὶ τὴν παραδίδει πρὸς φύλαξιν. Ἡ διαθήκη εἶναι ἄκυρη διότι ἐγράφη διὰ μηχανικοῦ μέσου καὶ ὅχι μὲ τὸ χέρι του. Ἀντίθετα ἂν τὴν γράψῃ εἰς τρία φύλλα μὲ καρμπὸν τότε καὶ τὰ τρία θεωροῦνται καὶ ἔγκυρα καὶ πρωτότυπα.

Ἡ δευτέρα προϋπόθεσις εἶναι ἡ χρονολόγησις. Καὶ αὐτὸ τὸ στοιχεῖο εἶναι οὐσιώδες καὶ πρέπει νὰ γραφῇ ἰδιοχείρως νὰ προκύπτουν δὲ ἡ ἡμέρα, ὁ μῆν καὶ τὸ ἔτος. Ἡ χρονολογία ἔχει βασικὴν σημασίαν διότι ἐξ αὐτῆς πιθανὸν νὰ κριθῇ ἡ ἰκανότης τοῦ συντάξαντος, ἐπὶ δὲ ὑπάρξεως πλειόνων διαθηκῶν θὰ κριθῇ ἡ νεωτέρα. Πρέπει ὡς ἐκ τούτου ἡ χρονολογία νὰ τίθεται ὁλόκληρη, νὰ εἶναι ἀληθινὴ καὶ ὅχι ἐσφαλμένη π.χ. ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 10ην τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1980... ὅχι ὅμως καὶ τὴν 30ην Φεβρουαρίου 1980, ἢ σήμερον ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου...

Ἡ τρίτη προϋπόθεσις εἶναι ἡ ὑπογραφή. Ὁ διαθέτης πρέπει νὰ ὑπαγράψῃ καὶ πάλι ἰδιοχείρως τὴν διαθήκην, θέτοντας τὴν ὑπογραφὴν εἰς τὸ τέλος τοῦ κειμένου, καλύπτοντας ὅλες τὰς διατάξεις αὐτῆς. Ἡ ὑπογραφή πρέπει νὰ εἶναι ἡ συνηθισμένη τοῦ διαθέτου καὶ νὰ προκύπτῃ εὐκόλως διὰ νὰ ἀποφεύγεται ἡ σύγχυσις. Καλὸν εἶναι νὰ προκύπτῃ κύριον ὄνομα καὶ ἐπώνυμο. Ἄν ὑπογράψῃ μόνον μὲ τὸ ἐπώνυμο δὲν γεννᾶται θέμα ἐφ' ὅσον προκύπτει ἡ ταυτότητα αὐτοῦ. Ἡ ὑπογραφή ὅμως μόνον μὲ τὸ κύριον ὄνομα δὲν ἀρκεῖ, ἐκτὸς ἂν πρόκειται γιὰ συγγενικὸ ἢ προσφιλὲς πρόσωπο π.χ. ὁ ἀδελφός σου ὁ Πέτρος. Πιθανὸν ὁ διαθέτης

νὰ ὑπογράψῃ μὲ ψευδώνυμο, πρέπει ὅμως τὸ ψευδώνυμο νὰ εἶναι πολὺ γνωστὸ εἰς τὸ κοινόν. Ἐάν μετὰ τὴν ὑπογραφήν τεθῇ καὶ ἄλλη παράγραφος θεωρεῖται ὡς μὴ γεγραμμένη ἂν δὲν φέρει ὑπογραφὴν καὶ δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν. Ἐπίσης προσθήκας ἢ διαισαφήσεις στὰ περιθώρια πρέπει νὰ ἀποφεύγονται, διαφορετικὰ δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Διαγραφές, παρεγγραφές, ἔξομα ἢ ἄλλα ἐξωτερικὰ ἐλαττώματα δυνατόν νὰ ὁδηγήσουν εἰς δικαστικὴν ἀκύρωσιν τῆς διαθήκης.

Ὅπως προαναφέραμε ἡ διαθήκη αὐτὴ δὲν ἔχει εἰδικὸ τύπο π.χ. συμβολαιογραφικόν, εἶναι δὲ ἐντελῶς ἀνέξοδος καὶ μπορεῖ νὰ γίνῃ ὑπὸ τύπον ἐπιστολῆς ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ τὰ πέρα πάντων τρία στοιχεία. Ἡ διαθήκη αὐτὴ φυλάσσεται εἴτε ὑπὸ τοῦ διαθέτου εἴτε ὑπὸ τρίτου εἴτε παραδίδεται εἰς συμβολαιογράφον πρὸς φύλαξιν. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἰδιογράφος διαθήκη, περὶ τῆς ἀνακλήσεως, δημοσιεύσεως κ.λ.π. τῆς ὁποίας θὰ ἀναφερθοῦμε στὸ ἐπόμενο Δελτίο. Ἀκολουθεῖ ἐν συντομῇ ὑπόδειγμα ἰδιογράφου διαθήκης.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΜΟΥ

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 10ην Φεβρουαρίου 1980, ἐγὼ ὁ Δημήτριος Παπαδόπουλος τοῦ Ἀθανασίου καὶ τῆς Αἰκατερίνης ἐγκαθιστῶ κληρονόμους μου τοὺς υἱοὺς μου Γεώργιον καὶ Ἀθανάσιον ὡς ἀκολουθῶ:

Ὁ υἱός μου Γεώργιος θὰ λάβῃ τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ οἰκίαν μου, ἣτις ἀποτελεῖται ἐκ δωματίων κλπ.

Ὁ υἱός μου Ἀθανάσιος θὰ λάβῃ τὴν πατρικὴν οἰκίαν τὴν κειμένην εἰς ὡς καὶ τὸ κτήμα τὸ κείμενον εἰς

Ἐπίσης ἕκαστος τῶν υἱῶν μου θὰ λάβῃ ἀνὰ 100.000 δραχμὰς ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν 200.000 ὅπερ ὑφίσταται εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν μου, ὑποχρεοῦνται δὲ νὰ δώσουν ἕκαστος ἀνὰ 20.000 δραχμὰς εἰς τὸ Νοσοκομεῖον..... Ἀθηνῶν. Αὐτὴ εἶναι ἡ διαθήκη μου καὶ εἴχομαι νὰ ἦσθε πάντα ἀγαπημένοι καὶ νὰ προκόψετε.

ὁ πατέρας σας

Δημήτριος Παπαδόπουλος

(συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Τὸ Δελτίο ποὺ τόσο ἀγαπήθηκε ἀπ' ὅλους περιμένει ἀπ, τὸν καθένα τὴν θεληματικὴν του συνδρομή.

δωρηται συνδρομηται

ΔΩΡΗΤΕΣ — ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ

Νομίζουμε ότι τὰ λόγια εἶναι περιττά καὶ ἐλάχι-
στα γιὰ νὰ ξεπεράσουν, νὰ συναγωνιστοῦν τὶς ἀτέλειω-
τες εἰσφορὰς τῶν συγχωριανῶν μας ποὺ κυριολεκτικὰ
μας συγκινοῦν ὅλους τὸ δῆμνο Γενάρη - Φλεβάρη ἔ-
χει νὰ ἐπιδείξει καὶ πάλι τὰ πάρα κάτω ποσά.

Νικόλαος Εὐθ. Πριόβολος στὴ μνήμη τοῦ ἀδελφοῦ του Γιώργου	1.000
Κούλα Κ. Σφετσιώρη στὴ μνήμη τῶν γονέων της	700
Γεώργιος Εὐθ. Χαράλαμπος	1.150
Ἐλευθέριος Μιμίνης	1.000
Πέτρος Κουτσουβέλης	1.000
Χαράλαμπος Κ. Ἀντωνίου	1.000
Νικόλαος Παν. Μώρη	1.000
Γεώργιος Κων. Κυριαζῆς	1.000
Εὐαγγελία Ἰωάν. Εὐσταθίου	1.000
Δημήτριος Ἰωάν. Εὐσταθίου	1.000
Δημήτριος Τρ. Ποδάρας	1.000
Νικόλαος Παν. Χαράλαμπος	920
Γεώργιος Πανουργιά Κυριάκης	800
Ἰωάννης Ν. Βασιλείου	650
Δημήτριος Ν. Κυρίτσης	650
Ἐλευθέριος Δούσης	70
Γεώργιος Θεμ. Ραπτόπουλος	500
Νικόλαος Κατσανιώτης	500
Νικόλαος Ἰωάν. Βλάχος	500
Γεώργιος Νικολ. Πριόβολος	500
Νικηφόρος Ζοῦγρος	500
Ἄημος Ραπτόπουλος	500
Νικόλαος Κ. Ἀντωνίου	500
Εὐάγγελος Δ. Τσιρώνης	500
Γεώργιος Ν. Αὐγερινὸς	500
Ἰωάννης Κ. Βλάχος	500
Ἀντώνης Κουτσουβέλης	500
Νικόλαος Βασ. Χαμηλὸς	500
Παναγιώτης Δημ. Τσιρώνης	500
Ἀναστάσιος Αὐγερινὸς	500

Δημήτριος Εὐαγ. Τσιρώνης	500
Ἰωάννης Γεωργ. Λευκαδίτης	500
Δημήτριος Παν. Παπαγεωργίου	500
Βασίλειος Τσιρώνης (γαμβρὸς Παπαγεωργίου)	500
Κώστας Χαρ. Μαθαίου	500
Ἀθανάσιος Κ. Κυριαζῆς	500
Ἰωάννης Εὐαγ. Λευκαδίτης	500
Ἄημος Ἰωάν. Ἀλεξίου	500
Γεώργιος Ἀνδρέα Τσιρώνης	400
Δημήτριος Ν. Τσόγλας	300
Ἄημος Ἀθαν. Κόλλιας	300
Τριαντάφ. Τσουλάνας	300
Λάμπρος Ζήση Ἀχλαδάς	500
Γεώργιος Τσουλاندρῆς	500
Γιούλα Πριόβολου στὴ μνήμη Ἀθανασίου Μώρη	1.000
Νάκος Ν. Γεωργίου στὴ μνήμη τῆς γιαγιᾶς του Ἀργύρου	500
Γιάννης Ν. Γεωργίου στὴ μνήμη τῆς γιαγιᾶς του Ἀργύρου	500
Κώστας Κατσανιώτης στὴ μνήμη τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀντρέα	1.000
Αἰκατερίνη Ζησίμου	200
Κώστας Κεραμίδας στὴ μνήμη τῆς ἀδερφῆς του Δήμητρας Μαθαίου	2.000
Γιώργος Ν. Πριόβολος στὴ μνήμη Ἀθ. Μώρη	1.000

Εὐθυμες ἱστορίες

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΟΡΚΙΖΟΝΤΑ ΨΕΜΑΤΑ!

τοῦ Γρηγόρη Ι. Χασιακοῦ

Τώρα ποὺ γίνεται συζήτηση νὰ καταργηθεῖ ὁ
ὄρκος, θυμήθηκα μιὰ ἱστοριούλα, σχετικὴ μὲ τὸν ὄρκο:
Ἐφυγε ὁ Πάνος ἀπὸ τὸ χωριό, ἂν καὶ νιόπαν-
τρος, καὶ ξενητεύθηκε γιὰ νὰ καζαντίση. Πέρασαν 2
χρόνια στὰ ξένα. Στὸ χωριὸ ψιθυρίζεται πὼς ἡ ἀγα-
πημένη του Ἐλενίτσα... παραπατοῦσε μὲ κάποιον ἀπὸ
τὸ διπλάνο χωριό. Τοὺς εἶχαν δεῖ πολλὲς φορὲς στὸ
βουνό, ὅταν μάζευαν ξύλα γιὰ τὸ τζάκι.

Γύρισε ὁ Πάνος ἀπ' τὰ ξένα, ὕστερα ἀπὸ 2 χρό-
νια καὶ ἔπεσαν στ' ἀφτιά του κάτι «σοῦσουρα» γύρω
ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του. Δὲν μποροῦσε νὰ τὸ πιστέ-
ψη, ἀλλὰ τὸν ἔτρωγε τὸ μαράζι.

Ὁ Πάνος παραπονιέται στὴ γυναικούλα του γιὰ
ὅσα λέγονται στὸ χωριό. Ἐκείνη διαμαρτύρεται ὅτι

ὁ κόσμος τήν... ζηλεύει.

— Τότε γιὰ νὸ ἡσυχάσω καὶ ἴγώ, λέγει ὁ Πάνος, θὰ πᾶμε τὴν Κυριακὴ στὸν Ἅγιο Φανούριο, νὰ μοῦ ὁρκισθῇς. Ἔχε ὑπ' ὄψει σου, πὼς ἂν ὁρκισθῇς ψέματα, θὰ στραβωθῇς ἐπὶ τόπον.

(Στὸ διπλὰνὸ χωριό, ποὺ τὸ χώριζε ἓνα ποταμάκι, δίχως ὅμως γεφύρι, ἦταν ἓνα ἐξωκκλήσι τοῦ Ἁγίου Φανουρίου καὶ ὑπῆρχε μιὰ δοξασία στὰ χωριά αὐτά, πὼς ὅταν κανεὶς κάνει ψεύτικο ὄρκο στὸν Ἅγιο, ἔχανε μέσα στὴν ἐκκλησίᾳ τὸ φῶς του. Στραβωνότανε).

— Πολὺν εὐχαρίστως, ἀνδρούλη μου, λέγει ἡ Ἐλενίτσα νὰ πᾶμε τὴν Κυριακὴ τὸ πρωὶ νὰ σοῦ ὁρκισθῶ.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ Ἐλενίτσα μας εἰδοποιεῖ τὸ φίλο της στὸ διπλὰνὸ χωριό, ὅτι τὴν Κυριακὴ τὸ πρωὶ θὰ πᾶν μετὰ τὸν ἄνδρα της στὸν Ἅγιο Φανούριο καὶ νὰ περμιένῃ (ὁ φίλος) στὸ ποταμάκι (μετὰ τὴ δικαιολογία ὅτι τάχα μαζεῖνε ξύλα) καὶ νὰ κάμῃ ὅ,τι τοῦ ζητήσῃ ἐκεῖνη χωρὶς νὰ φοβηθῇ τίποτα.

Πραγματικὰ τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς ξεκίνησε τὸ ἀνδρόγγυνο γιὰ τὸν Ἅγιο Φανούριο. Ὅταν ἔφθασαν στὸ ποταμάκι (δὲν ὑπῆρχε γεφύρι ὅπως εἶπαμε) ἡ Ἐλενίτσα λέγει στὸν ἄνδρα της:

— Χρυσέ μου, γιὰ νὰ μὴ βραχῶ ἐγώ, δὲν δίνει κατὶ σ' αὐτὸν τὸν ξυλοκόπο νὰ μὲ περάσει ἀπέναντί;

Ὁ Πάνος φώναξε τὸν ξυλοκόπο, ὁ ὁποῖος πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ἐλενίτσα καὶ τὴν πέρασε στὸ ρέμα.

Ὅταν ἔφθασαν στὴν ἐκκλησίᾳ, μπροστὰ στὴν εἰκόνα, ὁ Πάνος ὑπενθύμισε καὶ πάλι στὴ γυναῖκα του, ὅτι ἂν ὁρκισθῇ ψέματα θὰ στραβωθεῖ. Ἡ Ἐλενίτσα ὅμως ἔκαμε τὸ σταυρό της, ἀσπάσθηκε τὴν εἰκόνα καὶ ὁρκίσθηκε: «ὁρκίζομαι πὼς σὲ κανενὸς ἄλλου ἀγκαλιὰ δὲν ἔπεσα παρὰ μόνο τοῦ ἀνδρούλη μου... Καὶ φυσικὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ φτωχοῦ, ποὺ μὲ πέρασε πρὸ ὀλίγου στὸ ρέμα».

Ἔτσι καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν ἐντάξει: Ὁ σύζυγος ἡσύχασε ἀπὸ τὶς ἀνησυχίες ποὺ εἶχε ἀπ' τὸ κουτσομπολιὸ τοῦ χωριοῦ. Ἡ γυναῖκα ὁρκίσθηκε σωστά, ὅτι μόνο στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ συζύγου καὶ τοῦ φίλου ἔπεσε. Ὁ δὲ Ἅγιος Φανούριος δὲν μποροῦσε νὰ τιμωρήσῃ τὴν Ἐλενίτσα... ἀφοῦ τοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια (!) ὅτι δηλαδὴ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ συζύγου καὶ τοῦ ξυλοκόπου — ἀλλὰ φίλου της.

ΤΑ ΒΟΤΑΝΑ

Γράφει ὁ Γιάννης Ε. Χαμηλός

Στὴν Πατρίδα μας ὅπως καὶ σὲ ἄλλες χώρες, ἐξακολοθεῖ νὰ ὑπάρχει μιὰ ἐμπιστοσύνη στὰ λεγόμενα «θεραπευτικὰ βότανα».

Τόσο στὰ χωριά ὅσο καὶ στὶς πόλεις ὅλο καὶ κάποιος θὰ βρεθεῖ, φίλος, συγγενὴς ἢ γνωστὸς ποὺ νὰ συστήσῃ ἓνα θαυματουργὸ βότανο: τίλιο, μαντζουράνα, βασιλικό, μαϊντανό κλπ. ἢ ἄλλα βότανα τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦ κάμπου, ἄγρια κυρίως, ὅπως βγαίνουν ἀπ' τὴ μητέρα φύση. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὅλα τὰ φάρμακα τῆς ἐποχῆς μας ἔχουν σὰ βάση τους τὰ βότανα. Εἶναι βεβαιωμένο ἀπὸ ντόπιους καὶ ξένους εἰδικούς ὅτι ὁ φυτικὸς κόσμος προσφέρει στὸν ἄνθρωπο ἀξιοθαύματα ὠφελήματα.

Γιὰ τὶς θεραπευτικὲς ιδιότητες τῶν βοτάνων ἀσχολήθηκαν κατὰ καιροὺς καὶ ἀσχολοῦνται καὶ τώρα διάφοροι ἐπιστήμονες, γεωπόνοι, βοτανολόγοι, γιατροὶ κ.ἄ. καὶ ἔχουν γραφεῖ πολλές χρήσιμες μελέτες.

Εἶναι ἀλήθεια ὅμως ὅτι ὑπάρχει μιὰ δυσπιστία στὴ χρησιμοποίησιν τῶν βοτάνων καὶ τοῦτο ὀφείλεται σὲ πολλοὺς παράγοντες καὶ κυρίως στὸ ὅτι ἔχουμε τὴν ἀπαίτησιν τὸ βότανο νὰ δώσῃ τὶς θεραπευτικὲς του ἱκανότητες τόσο γρήγορα ὅσο καὶ ἓνα βιομηχανικὸ φάρμακο. Συμβαίνει κάποτε ἡ χρῆσιν τῶν βοτάνων νὰ μὴ δίνει ἀποτελέσματα. Αὐτὸ συμβαίνει γιὰ τὴν χρησιμοποίησιν τὸ κατάλληλο βότανο γιὰ τὴν πάθησιν ποὺ ὑπάρχει.

Μερικὲς φορές μπορεῖ νὰ γίνῃ συνδιασμένη θεραπεία ἱατροφαρμάκων καὶ φυτοφαρμάκων.

Ἐνα πρᾶγμα εἶναι βέβαιο, ὅτι τὰ βότανα ποτὲ δὲν κάνουν κακὸ —ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δηλητηριώδη— καὶ ἂν ἀκόμα παίρνονται χωρὶς νὰ ὑπάρχει πάθησιν. π.χ. τίλιο, φασκόμηλο κ.ἄ.

Γιὰ νὰ πάρουμε μιὰ ἰδέα τῶν θεραπευτικῶν ιδιοτήτων ποὺ ἔχουν τὰ βότανα, ἀναφέρουμε χαρακτηριστικὰ παραδείγματα φυτῶν γνωστῶν σὲ ὅλους.

ΦΑΣΚΑΜΗΛΟ: Εἶναι κατὰ τῶν ρευματισμῶν, τοῦ κρυολογήματος, τῆς νευροπαθείας. Εἶναι: χωνευτικόν, τονωτικόν, δυναμωτικόν, ἀντιδρωτικόν, ἀντιπυρετικόν, κατὰ τῆς ἀτονίας τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων, ἀπολυμαντικόν, ἀποχρεμπτικόν.

ΜΑΤΔΑΝΟΣ: Εἶναι κατὰ τῆς διάρροιας, τῆς ὑπερτάσεως, τοῦ ἱκτέρου, ὑδρωπικίας, ἄσθματος, πνευμονικῶν παθήσεων, τοῦ βραχνιάσματος, νευραλγίας,

πόνου τῶν αὐτιῶν. Ἀντισηπτικό τοῦ αἵματος, ὁρεκτικό κλπ.

Θὰ προσπαθήσουμε στή συνέχεια νά σᾶς δώσουμε μερικῆς χρήσιμες ὁδηγίες γιά τή χρησιμοποίηση τῶν βοτάνων, παρμένες ἀπό διάφορες ἀξιόλογες μελέτες πού κυκλοφοροῦν σέ βιβλία.

(συνεχίζεται στό ἐπόμενο)

Ἡ φωτογραφία εἶναι στήν πλατεία τοῦ χωριοῦ. Στό βάθος ἡ ἀγκορτσιά. Ἀραγε εὐμάται κανεῖς πῶς ἦταν τότε;

ΝΙΚΟΣ Δ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΕΥΕΣ - ΣΥΝΤΗΡΗΣΕΙΣ - ΕΓΚΑΤ)ΣΕΙΣ

Ἑπαγγελματικῶν καί οἰκιακῶν ψυγείων,
Αἶρ κοντίσιον, ψυκτῶν ὕδατος, πλυντηρίων,
κουζινῶν καί ὅλων τῶν οἰκιακῶν συσκευῶν

Ἰωαννίνων 32, Κολωνός τηλ. 51 31 175

ΕΔΩ ΓΕΛΑΝΕ...

Μιά κυρία μέ τόν μικρό γιό της παραθέριζε στό χωριό. Ἐπιστρέφοντας τὸ φθινόπωρο στήν Ἀθήνα πῆρε μαζί της καί τήν πεθερά της ἡλικίας 85 χρονῶν. Ὅταν εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στό τραῖνο εἶχε πληρώσει μισὸ εἰσιτήριο γιὰ τὸ γιό της. Τώρα πού ἐπέστρεφε τῆς ζητοῦσαν ὁλόκληρο καί δημιουργήθηκε ἐπείσοδιο.

Ἡ κυρία πλησίασε λοιπὸν στήν θυρίδα καί λέει στὸν ὑπάλληλο:

— Δώστε μου σᾶς παρακαλῶ δυὸ εἰσιτήρια γιὰ τὴν Ἀθήνα, ἓνα διό μου καί τὸ ἄλλο γιὰ τὴν πεθερά μου καί μισὸ γιὰ τὸ γιό μου.

Ὁ ὑπάλληλος βγάζοντας τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν θυρίδα κοίταξε προσεκτικὰ τὸ παιδί καί τῆς λέει:

— Γιὰ τὸ γιό σας κυρία μου, θὰ βγάλετε ὁλόκληρο εἰσιτήριο διότι τοῦ φορέσατε μακριὰ βραχιά (παντελόνια) καί φαίνεται μεγάλος.

Ἡ κυρία ἐπέμεινε καλὰ καί σώνει νὰ βγάλει μισὸ εἰσιτήριο, ἐνῶ ὁ ὑπάλληλος ἦταν ἀνένδοτος.

Τότε ἡ κυρία ἐκνευρίστηκε καί λέει στὸν ἀρμόδιο ὑπάλληλο σὲ ὑψηλὸ τόνο:

— Ἀφοῦ κυριέ μου, τὸ πρόβλημά σας εἶναι τὰ μακριὰ βραχιά τοῦ παιδιοῦ, τότε δώστε μου ἓνα ὁλόκληρο γιὰ τὸν γιό μου, μισὸ γιὰ μένα γιατί φορῶ κυλόττα, κι ὅσο γιὰ τὴν πεθερά μου θὰ ταξιδέψει δωρεάν, διότι δὲν φορεῖ καθόλου...

Ὁ τσολιάς παρουσιάστηκε στὸν λοχία του καί τοῦ λέει:

— Κυρ λοχία θέλουν νὰ μοῦ δώσετε σόλες γιὰ τὰ τσαρούχια; γιατί τρύπησαν ἀπὸ κάτου.

— Κιό λοχίας ἀπάντησε στὸν τσολιά:

— Τί εἶπες οὐρὲ ξαγάρ; τί εἶπες οὐρὲ χαντακωμένες; Λέν πέρασις οὔτι 20 μέρες ἀπὸ τότες πού οὐ στρατὸς σοῦδωκε σόλες γιὰ τὰ ρημάδια σ' κι ἀκόμα καλά - καλά δὲν τὰ φόρεσες τὰ τρύπησες. Οὐρὲ ἀχαϊρεντεή γελάδα τοῦ φόργει αὐτοῦνου τὸ πιτσι 20 ὁλάκερα χρόνια καί δὲν εἶχε πάθει τίποτις.

ΦΑΝΗΣ ΛΕΥΚΑΛΙΤΗΣ

ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΙΚΑ ΤΟΥ ΙΚΑ

Γράφει ο Άλέκος Σίμος

Οι περισσότεροι ίσως από μᾶς είναι ασφαλισμένοι στο ΙΚΑ και ίσως νά μὴν γνωρίζουν ὁρισμένα βασικά πράγματα γύρω ἀπὸ τίς προϋποθέσεις τῆς συνταξιοδότησης καὶ νά ταλαιπωροῦνται ἢ νά συναντᾶνε διάφορα ἐμπόδια. Μὲ σκοπὸ λοιπὸν τὴν ἀντιμετώπιση τῶν πρὸ συνηθισμένων περιστάσεων ἀρχίζω ἀπὸ τὸ σημερινό Δελτίο μὲ σειρά μὲ χρήσιμες πληροφορίες γιὰ τὸν καθένα. Βέβαια τὸ κεφάλαιο αὐτὸ εἶναι τεράστιο καὶ δὲν ἐξαντλεῖται μὲ λίγες σελίδες. Ἀς ἀρχίσουμε ὅμως ἀπ' τοὺς ἀπόμαχους τῆς ἐργασίας.

Α. Ὀλόκληρη σύνταξη γήρατος

Γιὰ νὰ πάρει κάποιος ἢ ὅπως λέμε γιὰ νὰ βγῇ σὲ σύνταξη γήρατος θὰ πρέπει ὅταν ὑποβάλλει τὴν αἴτηση νὰ ἔχει μίᾳ ἀπὸ τίς δυὸ πάρα κάτω προϋποθέσεις:

α. Νὰ ἔχει συμπληρώσει τὰ 65 χρόνια ὅταν προκειται γιὰ ἄντρα καὶ τὰ 60 ὅταν πρόκειται γιὰ γυναῖκα, νὰ ὑπάρχουν δὲ καὶ γιὰ τοὺς δυὸ στὴν ἀσφάλιση τοῦ κλάδου συντάξεως τουλάχιστον 4.050 ἡμέρες ἐργασίας.

β. Νὰ ἔχει συμπληρώσει τὰ 58 χρόνια καὶ νὰ ὑπάρχουν στὴν πραγματικὴ ἀσφάλιση τοῦ ΙΚΑ 10.500 ἡμέρες ἐργασίας.

Β. Μειωμένη σύνταξη γήρατος

Ὅταν ὁ ασφαλισμένος συμπληρώσει τὰ 60 του χρόνια καὶ ἡ ασφαλισμένη τὰ 55 τῆς, ἔχουν δικαίωμα νὰ ζητήσουν μειωμένη σύνταξη γήρατος. Ἡ μειωμένη αὐτὴ σύνταξη δὲν μετατρέπεται ποτὲ σὲ ὀλόκληρη. Οἱ προϋποθέσεις γιὰ τὴ σύνταξη αὐτὴ καὶ γιὰ τοὺς δυὸ εἶναι νὰ ἔχουν τουλάχιστον 4.050 ἡμέρες ἐργασίας καὶ ἀπ' αὐτὲς 100 τουλάχιστον σὲ κάθε χρόνο τῆς τελευταίας πενταετίας. Ἡ σύνταξη πὺν δικαιοῦνται θὰ εἶναι μειωμένη κατὰ 1)200 γιὰ κάθε μῆνα πὺν λείπει ἀπὸ τὸ κανονικὸ ὄριο ἡλικίας. Γιὰ παράδειγμα ἂν ὁ ἄντρας ὑποβάλλει τὴν αἴτηση μόλις συμπληρώσει τὰ 60 χρόνια, ἡ μείωση θὰ εἶναι 60)200 τῆς πλήρους μηνιαίας συντάξεως, γιατί λείπουν 60 μῆνες γιὰ νὰ συμπληρώσει τὰ 65 χρόνια. Καὶ πρὸς ἀπλὰ μὲ ἀριθμούς. Ἄν ὁ ασφαλισμένος στὰ 65 του χρόνια ἔπαιρνε 10.000 δραχμὲς πλήρη σύνταξη δηλαδὴ 200)200, στὰ 60 του ὅπως προαναφέραμε θὰ τὴν πάρει μειωμένη κατὰ

60)200 γιατί τοῦ λείπουν 60 μῆνες δηλαδὴ θὰ πάρει 140)200 πὺν σημαίνει 7.000 δραχμὲς.

Γ. Σύνταξη βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν ἐπαγγελμάτων

Γιὰ νὰ πάρει κάποιος σύνταξη στὴν περίπτωση πὺν ἀπασχολήθηκε σὲ βαρὲα καὶ ἀνθυγιεινὰ ἐπαγγέλματα, θὰ πρέπει ὁ μὲν ἄντρας νὰ ἔχει συμπληρώσει τὰ 60 του χρόνια ἢ δὲ γυναῖκα τὰ 55 τῆς. Καὶ στίς δυὸ περιπτώσεις θὰ πρέπει νὰ ἔχουν τουλάχιστον 4.050 ἡμέρες ἐργασίας καὶ ἀπ' αὐτὲς τὰ 4)5 δηλαδὴ 3.240 σὲ ἐργασίες πὺν ὁ κανονισμὸς τοῦ ΙΚΑ τίς χαρακτηρίζει βαρεῖς ἢ ἀνθυγιεινὲς ὅπως εἶναι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ οἰκοδόμου, τοῦ σερβιτόρου κλπ. Ἐπὶ πλέον δὲ οἱ 1000 ἡμέρες ἐργασίας ἀπὸ τίς 3240 πρέπει νὰ ὑπάρχουν κατὰ τὴν τελευταία δεκαετία πρὶν ἀπὸ τὴν συμπλήρωση τοῦ πάρα πάνω ὁρίου ἡλικίας.

Δ. Μειωμένη σύνταξη μπτέρων

Ἡ παντρεμένη γυναῖκα πὺν ἔχει ἀσφάλιση στὸ ΙΚΑ καὶ ἔχει ἀνήλικα παιδιὰ ἢ πάλι ἡ χήρα μὲ ἀνήλικα παιδιὰ πὺν ἔχουν συμπληρώσει τὰ 50 τους χρόνια καὶ 5500 τουλάχιστον ἡμέρες ἐργασίας δικαιοῦνται μειωμένη σύνταξη γήρατος μειωμένη κατὰ 1)200 τῆς πλήρους μηνιαίας σύνταξης γιὰ κάθε μῆνα πὺν λείπει ἀπὸ τὰ 55 χρόνια. Τὸ ποσὸ τῆς σύνταξης στὴν περίπτωση αὐτὴ δὲν θὰ εἶναι μικρότερο ἀπὸ τὸ προβλεπόμενο κατώτατο ὄριο σύνταξης ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι συνταξιοῦχος τοῦ ΙΚΑ, τοῦ Δημοσίου, ΝΠΔΔ ἢ ἄλλου ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφάλισης. Βέβαια στὴν περίπτωση πὺν ἡ πάρα πάνω ασφαλισμένη ἔχει συμπληρώσει τὰ 55 τῆς χρόνια ἢ σύνταξη θὰ εἶναι ὀλόκληρη.

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Ἐκδρομὴ στὴν Ἁγ. Τριάδα 1951

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑΣ

Γράφει ἡ Ἀφροδίτη Γρ. Χασιακοῦ
Ἀρχαιολόγος

(Συνέχεια ἀπὸ προηγούμενα)

Κοινωνικὴ ὁργάνωση

Χτυπητὲς διαφορὲς δὲν ὑπῆρχανε — ὅμως ὅσοι εἶχαν κάπως μεγαλύτερη περιουσία ἢ γνώμη τους εἶχε κάποια βαρύτητα. Ὑπῆρχε μεγάλος σεβασμὸς στοὺς γερόντους καὶ στοὺς πρὶ γραμματισμένους. Πολὺ λογαριάζανε κι' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν ξηνητευτῇ κι' εἶχανε δεῖ κι' ἄλλο κόσμο καὶ ξέρανε πρὶ πολλὰ πράγματα.

Τὰ προβλήματα τοῦ χωριοῦ τάλυναν οἱ γέροντοι. Ὅταν ἀπολοῦς' ἡ ἐκκλησιὰ κάθονταν ἐκεῖ δάλα στὸν ἥλιο, ὅταν ὁ καιρὸς ἦταν καλὸς ἢ στὸ χαγιάτι τῆς ἐκκλησιᾶς — ἦτανε πλακόστρωτο, σκεπαστὸ καὶ μὲ πολλὰ παράθυρα καμπυλωτὰ στὴ Βόρεια πλευρὰ τῆς ἐκκλησιᾶς. Στὴν πρὶ καλὴ θέσῃ καθόταν ὁ γεροντότερος. Μετά, στὴ σειρὰ, οἱ ἄλλοι. Ἐκεῖ πηγαίνουν' ὅσοι εἶχανε κάποια διαφορὰ μεταξὺ τους. Τὴν λέγανε στοὺς γερόντους. Τὴν συζητοῦσαν ὅλοι μαζί καὶ προσπαθοῦσαν νὰ βροῦνε μιὰ συμβιβαστικὴ λύση γιὰ νὰ μὴ φτάσουνε στὰ δικαστήρια. Λίγο πάνω, λίγο κάτω, βρίσκανε τὴ λύση, χωρὶς ν' ἀδικηθεῖ κανένας καὶ στὸ τέλος τοὺς φιλιώνανε κιόλας, τοὺς λέγανε πὼς μεταξὺ τους δὲν πρέπει νὰ κάνουν αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ἄλλες τέτοιες συμβουλές. Τὶς πρὶ πολλὰς φορὲς τοὺς ἀκούγανε. Ἀκολουθοῦσαν τὴ συμβουλὴ τους.

Αὐτοὶ οἱ γέροντοι δὲν εἶχαν σχέση μὲ τίς ἐπίσημες ἀρχές. Μέχρι τὸ 1914 ὑπῆρχανε οἱ Δήμοι. Τὸ χωριὸ ὑπαγόταν στὸν Δήμο Δωριέων μαζί μὲ 13 ἄλλα χωριά μὲ πρωτεύουσα τὴ Γραβιά. Τὸ '14 ἔγιν' ὁ νόμος περὶ Δήμων καὶ Κοινοτήτων καὶ τὸ χωριὸ ἔγινε Κοινότητα μὲ συμβούλους. Κάθε τέσσερα χρόνια βάζαν ὑποψηφιότητα ὅσοι ἤθελαν κι' ἐκλέγονταν 5 σύμβουλοι. Αὐτοὶ πάλι ἔβγαζαν τὸν Πρόεδρο. Γραμματικὸς ἔμπαινε κάποιος ἀπ' τὸ χωριὸ ποὺ ἤξερε γράμματα (ὁ δάσκαλος ἢ κανένας ἄλλος).

Ξενητεία

Στὰ παλὰ - παλὰ χρόνια φεύγανε πολλοὶ καὶ πηγαίνανε νὰ δουλέψουν στὰ μεταλλεῖα, στὴν Καμάριζα Λαυρίου — τότε ἦτανε πολὺ μακριά. Ξεκινάγανε ὅλοι μαζί γιὰ νὰ μὴν εἶναι μονάχοι σὲ ξένο τόπο καὶ νὰ βοηθᾶει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ὅταν φεύγανε, τίποτα

δὲν παίρνανε μαζί. Μιὰν ἀλλαξιά ρούχα κι' ἓνα ψωμί μπομποτά. Τοὺς δίναν οἱ δικοῖτους «Κατευόδιο» καὶ μετὰ κάναν δυὸ - τρεῖς χρόνια νὰ γυρίσουν.

Μετὰ ἄρχισ' ὁ κόσμος νὰ φεύγει καὶ γιὰ τὴν Ἀμερικὴ, τὴ «μερικὴ», πάλι ὅσο μπορούσανε πρὶ πολλοὶ μαζί. Χρόνια καὶ χρόνια τοὺς περιμέναν νὰ γυρίσουνε ἂν γυρίζανε.

Κοινωνικὲς Σχέσεις

Ὅλο τὸ χωριὸ μοιραζόταν τίς χαρὲς καὶ τίς λύπες τῆς κάθε οἰκογένειας, γάμος, βαφτίσια, θάνατος, ὅ,τι ἦτανε. Στὶς γιορτὲς πηγαίνουν ὁ ἕνας στὸ σπίτι τοῦ ἄλλου νὰ εὐχηθοῦν αὐτοὺς ποὺ γιόρταζαν. Στὶς μεγάλες γιορτὲς γινόντουσαν παρέες καὶ πηγαίνουν ἀπ' τὸ ἓνα σπίτι στὸ ἄλλο νὰ πιοῦνε καὶ νὰ γλεντήσουνε μαζί. Στὰ πανηγύρια πάλι κινάγαν ὅλοι μαζί καὶ πηγαίνανε - τρώγαν, πίνανε καὶ χορεύανε.

Φιλοξενία

Ὁ ξένος ἦταν ἱερὸ πρᾶγμα κι' ἦτανε ντροπὴ νὰ φύγει χωρὶς νὰ τὸν φιλέψῃς ὅ,τι καλύτερο εἶχες. Τοῦ ξένου τοῦ στρώνανε νὰ κοιμηθῇ στὰ προικιά τοῦ κοριτοῦ, ποὺ ἄλλιως δὲν τὰ πειράζανε.

Οἰκογένεια

Ὁ πατέρας εἶν' ὁ ἀφέντης τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὸς ἀποφασίζει καὶ ὅλοι τὸν ὑπακούνε. Σέβεται τὴ γυναῖκα του καὶ τῆς ζητάει τὴ γνώμη, ἅμα ἔχει νὰ κάνει γιὰ ζητήματα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῶν παιδιῶν. Ὅμως στὸ τέλος αὐτὸς ἀποφασίζει.

Ἄμα λείπει ὁ πατέρας τὸ σπίτι κυβερνάει ἡ μάνα, ἂν τὰ παιδιὰ εἶναι μικρά, ἄλλιως, ὁ μεγαλύτερος γιός.

Συνεργασία καὶ Ἀλλοβοθήθεια

Ἄμα ἦτανε νὰ γίνῃ κανένα ἔργο στὸ χωριὸ μαζεύνονταν καὶ δουλεύανε ὅλοι — ἅμα ἔπρεπε νὰ γίνῃ κάποια βρύση, τ' αὐλάκι, δρόμος, νὰ μεταφέρουνε πέτρα ἀπὸ μακριὰ βοηθοῦσαν ὅλοι.

Ἄλλα καὶ μεταξὺ τους στὶς διάφορες δουλειές βοηθοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Τὴν ἐποχὴ τοῦ καλαμποκιοῦ μαζεύνονταν μιὰ βραδυὰ στὸ ἓνα σπίτι, τὴν ἄλλη στὸ ἄλλο, στὸ ἄλλο κι' ἔτσι ἔβγαιναν' ἡ δουλειὰ καὶ γρήγορα κι' εὐχάριστα γιὰ τὸ γλεντάγανε.

Τὸ ἴδιο καὶ στὸ ὄργωμα. Ἐπειδὴ καθένας εἶχε ἓνα μονάχα ζῶο δανειζότανε ἀπὸ κάποιον ἄλλο τὸ δι-

κό του για μια - δυο μέρες να δργώσει και μετά του τὸ ἔδινε πίσω, τοῦ δάνειζε καὶ τὸ δικό του για νὰ δργώσει κι' ἐκεῖνος, κάνανε κολληγιά.

Τὸ ἴδιο καὶ στὸν τρυγο καὶ στὸ θερισμὸ καὶ στὸ ἀλώνισμα βοηθοῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Ἑθιμικὸ Δίκαιο

Ἄμα τὰ παιδιὰ εἶν' ἀνύπαντρα δὲν ἔχουνε τίποτα δικό τους. Ἄμα παντρευτοῦνε καὶ μετὰ κι' ἔχουνε δικὰ τους χτήματα ἢ ζῶα μποροῦν νὰ τὰ πουλήσουν, νὰ τὰ νοιζιάσουν ἢ νὰ τὰ κάνουν ὅτι θέλουν.

Δάνεια γινόντανε πολὺ σπάνια γιατί ὁ τόκος ἦτανε πολὺ μεγάλος. Ὑπογράφανε ἕνα ὁμόλογο για τὸ πότε θὰ ἐξοφλήσουν τὸ δάνειο.

Ἄμα μαλώνανε δυὸ για κάτι, πηγαίνανε στοὺς γέροντες καὶ τοὺς τὰ συμβιβάζανε, ἂν καμιὰ φορὰ πατοῦσε κανεὶς τὸ χωράφι τοῦ ἄλλου. Μετὰ ὅμως βάζανε σημάδια, ὅρια, μὲ πέτρες καὶ δὲν ξαναγινότανε. Ἄλλες φορὲς πάλι μαλώνανε για κάποιο δέντρο, ὅταν αὐτὸ ἦτανε ἀνάμεσα σὲ δυὸ χτήματα καὶ τὰ κλωνάρια του ἦτανε μισὰ ἀπὸ ἑνὸς - μισὰ ἀπὸ τοῦ ἄλλου. Τὶς πιὸ πολλὰς φορὲς τὰ συμβιβάζανε νὰ μοιράζονται τὰ φρούτα.

Ἄλλες φορὲς πάλι ἔπρεπε κανεὶς νὰ περάσει μέσα ἀπὸ ξένο χτήμα για νὰ ποτίσει τὰ ζῶα, για νὰ πάει στὸ χωράφι του, για νὰ βγῇ στὸ δρόμο ἢ για νὰ πάρει νερὸ για πότισμα. Γινότανε θέμα, ἀλλὰ μετὰ τὰ συμφωνοῦσαν ν' ἀφίσει ὁ ἄλλος δρόμο.

Οἰκογενειακὸ Δίκαιο

Τὰ παιδιὰ δὲν τὰ παντρεύανε μικρά. Γινότουσαν 18 - 20 χρονῶν για νὰ παντρευτοῦνε.

Ἄμα ἀρραβωνιάζοντο νύμφη καὶ μετὰ, ὁ γαμπρὸς πηγαιν' ἐλεύθερα στὸ σπίτι τῆς νύμφης, γιατί ὁ ἀρραβῶνας εἶτανε σὰν γάμος. Ἄμα εἶχανε δώσει λόγο, μετὰ δύσκολα τὰ διαλύανε. Νὰ διαλυθῇ ἀρραβῶνας; Πολὺ σπάνιο πράγμα, μόνο για πολὺ σοβαρὸ λόγο — ἀρρώστια, τέτοια πράγματα. Ἀλλῶς, νὰ διαλύσει ὁ γαμπρὸς τὸν ἀρραβῶνα; Ὁ ἄρραβος τὸν μετὰ του ἀπ' τὸν πατέρα καὶ τ' ἀδέρφια τῆς νύμφης. Θὰ τὸν σκοτώσανε. Γι' αὐτὸ ὁ καθένας τὸ ὑπολόγιζε. Ἄμα πάλι ἔκανε κάτι ὁ γαμπρὸς καὶ διαλύανε, ἔπρεπ' αὐτὸς μετὰ νὰ πάρει «μαύρες στράτες». Ἄμα πάλι ἡ νύμφη παραπονιότανε για τὸ γαμπρὸ καὶ δὲν τὸν ἤθελε, πολὺ θὰ τὸ σκεφτότανε νὰ διαλύσει τὸν ἀρ-

ραβῶνα γιατί μετὰ πολὺ δύσκολα θὰ παντρευόταν. Ἄμα ἔκανε κανένα παράπονο για κάποιο κουσοῦρι τοῦ γαμπροῦ, τῆς ἔλεγε ὁ πατέρας τῆς, ἢ ἡ μάνα τῆς: «Παιδάκι μ', σοῦτυχε' αὐτὸ τὸ κοντὸ πουκάμισο — θὰ τὸ φορέσεις».

Γάμος - Προίκα

Ὅταν γίνονται τὰ προξενεῖα, ὁ πατέρας τῆς νύμφης δρίζει τὴν προίκα πὺν θὰ τῆς δώσει — Τὸ χωράφι στὸν Ἄη - Γιάνν', τὸ χωράφι στὶς Βρίζες κι' ἔδινε τὸ λόγο του, ἐκεῖ μπροστὰ στοὺς συμπεθεροὺς κι' ἔπρεπε νὰ τὸν κρατῇ γιατί ἀλλοιῶς ρεζίλευότανε κι' ἄμα εἶχε κι' ἄλλα κορίτσια, δὲν μποροῦσε νὰ τὰ παντρεύει.

Ὅταν γινόταν ἐπίσημα ὁ ἀρραβῶνας, ὁ γαμπρὸς πηγαινε δ ὦ ρ ο στὴ νύμφη ἕνα μεταξωτὸ μαντήλι κι' οἱ συμπεθεροὶ καμιὰ πίττα κάνα γλυκό.

Ἄμα καμιὰ κοπέλλα ἦτανε μοναχοκόρη κι' ἤθελε νὰ μείνει κοντὰ στοὺς γονεῖς τῆς ἢ ὁ γαμπρὸς ἦτανε καλὸ παιδί ἀλλὰ χωρὶς περιουσία, τότε ἔμπαινε σ ὦ γ α μ π ρ ο ς — Αὐτὸς λέει, εἶναι σὺ γαμπρός: «ἔβγαλε τὰ παπούτσια του καὶ μπήκε στὸ σπίτι» δηλαδὴ δὲν ἔδωσε τίποτα.

Ὁ ἄντρας εἶναι ὁ ἀφέντης τοῦ σπιτιοῦ. Τὴν γυναῖκα του τὴν σέβεται καὶ ζητάει τὴ γνώμη τῆς, ἀλλὰ ἄμα δὲν συμφωνοῦν ὑπερισχέει ἡ γνώμη τοῦ ἄντρα.

Ἄμα ἡ γυναῖκα πεθάνει νέα, χωρὶς παιδιὰ, τότε ὁ ἄντρας γυρνάει τὴν προίκα στὸν πατέρα τῆς, ἢ ἕνα μέρος. Ἄμα ἔχουνε ζήσει μαζὶ πολλὰ χρόνια, ὅχι.

Ἄμα πεθάν' ὁ ἄντρας, ἡ γυναῖκα παραμένει στὸ δικό τῆς σπίτι ἢ στοὺς πεθεροὺς τῆς, ἂν ἔμενε μὲ τὸν ἄντρα τῆς στὸ πατρικὸ του.

Υἱοθεσία

Ἄμα κανεὶς δὲν εἶχε παιδιά ἔπαιρνε κανέν' ἀνήντρου ἢ ἀνηψιά του ψ υ χ ο γ υ ι ὸ ἢ ψ υ χ ο κ ὸ ρ η καὶ τὸ φρόντιζε, τὸ μεγάλωνε, τὸ προίκιζε καὶ τὸ πάντρευε σὰν δικό του παιδί, τὸ ψ υ χ ο π α ἰ ἰ δ ι.

Ἀδελφοποιία

Για νὰ γίνουν' ἀ δ ε λ φ ο π ῖ τ ο ι, μ π ρ ὶ τ ι μ ο ι, ἀνοίγανε μιὰ φλέβα κι' ἐνώνανε τὸ αἷμα τους. Λίνανε τὸ λόγο τους, σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ νὰ βοηθῶνε καὶ νὰ στηρίζουνε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο — καὶ τὶς οἰ-

κογένειές τους κι' ἅμα παθαίνει κάτι ὁ ἕνας, νὰ ἐκδικιέται ὁ ἄλλος — Ὁ ἕνας ἔλεγε τὸν ἄλλο «ἀδερφέ».

Ποιοὶ ὅμως ἦταν ἀδερφοί τοὶ δὲν τὸ λέγανε, ἦτανε μυστικό.

(Πληροφοριοδότες: Γρηγ. Ι. Χασιαζός, Σταυρούλα Ι. Κρέτση)

(Συνεχίζεται)

ιστορικόν

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

τοῦ Φάνη Λευκαδίτη

Ἦταν τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1925. Τὰ χιόνια τοῦ φροβεροῦ ἐκείνου χειμῶνα ἦταν τόσα πολλὰ πὺν ἔφταναν μέχρι τὰ χαγιάτια τῶν σπιτιῶν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ εἶχαν ἀνοίξει ντορούς, πὺν ἔμοιαζαν μεγαλαριές καὶ ἐπικοινωνοῦσαν μεταξὺ τους. Τὰ καφενεῖα τοῦ χωριοῦ ἀσφυκτικά γεμάτα, ἡ πρέφα κὴ ξερὴ ἔδινε κι ἔπαιρνε. Στὶς 15 τοῦ Φλεβάρη ὁ καιρὸς ἄρχισε ν' ἀβελτιώνεται προσωρινά, καὶ τὰ χιόνια ἄρχισαν κι αὐτὰ νὰ ὑποχωροῦν καὶ νὰ λειώνουν. Γιὰ ἕνα μικρὸ διάστημα ὁ δρόμος γιὰ τὰ Καστέλλια εἶχε ἀνοίξει. Πλησίαζαν οἱ ἀπόκριες καὶ οἱ φραμελίτες, ἐκτὸς φυσικὰ ὁρισμένων, ἀντιμετώπιζαν οἰκονομικὰ προβλήματα. Μὲ τὴν εὐκαιρία πὺν ὁ δρόμος εἶχε ἀνοίξει γιὰ τὸν κάμπο. μερικοὶ ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε νὰ ἐργαστοῦν γιὰ 15 - 20 ἡμέρες τουλάχισον, στ' ἀμπέλια τῆς Κωπαίδας. Εἶχαν πληροφορηθεῖ ὅτι ἔδιναν καλὸ ἡμεριμίσθιο. Ἐτσι θὰ ἐξοικονομοῦσαν χρήματα γιὰ νὰ ἀνταποκριθοῦν στὶς διαφορὲς ἀνάγκες τους. Ἡ παρέα πὺν σχηματίστηκε ἀποτελεῖταν ἀπὸ 6 ἄντρες καὶ 2 κοπέλλες. Περιττὸ νὰ ἀναφέρω ὅλων τὰ ὀνόματα. Ἐκτὸς τριῶν ἀτόμων πὺν στὴ συνέχεια τοῦ διηγημάτός μου θὰ παίξουν σπουδαῖο ρόλο. Τὸ γκρουπ λοιπὸν τοῦτο τῶν δουλεφτάδων ὕστερα ἀπὸ 12 ὥρῶν πορεία ἔφτασε στὸν Ἅγιο Δημήτριο τῆς Λειβαδιάς. Μπαίνοντας στὸ χωριὸ σταμάτησαν στὸ πρῶτο καφενεῖο πὺν συνάντησαν. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἄντρες τῆς παρέας μῆκε μέσα καὶ ρώτησε τὸν καφετζή, ποιὸς στὸ χωριὸ ζητάει ἐργάτες γιὰ τὸ σκάψιμο τῶν ἀμπελιῶν του. Κιὸ καφετζῆς

τοὺς ἔστειλε σ' ἕναν καλὸ νοικοκύρη ὅπου ἐργάστηκαν μὲ καλὸ σχετικῶς μεροκάματο μιὰ ἑβδομάδα. Πηγαίνοντας τὸ πρῶτ' γιὰ σκάψιμο στ' ἀμπέλια ἀγνάντευαν τὸν ἀπέραντο κι ὀλοπράσινο ἐκεῖνο κάμπο τῆς Κωπαίδας πὺνμοιαζε σὰν ἕνα τεράστιο ταψί. Ἀσύγκριτος ὁ πλούσιος ἐκεῖνος τόπος μὲ τὸ δικὸ μας φτωχὸ κι ἄγονο χωριουδάκι. Κι ὅμως τὸ χωριὸ τους τὸ ἀγαποῦσαν, καμάρωναν κι ἦταν ὑπερήφανοι γι' αὐτό. Ἀντὶ τὸ ἄλλαζαν μὲ κανένα ἀπὸ κείνα τὰ καμποχώρια κι ἂς ἦταν ὀρεινὸ καὶ χιονισμένον καὶ δὲν εἶχε τὰ πλούσια ἐκεῖνα χῶματα.

Τὸ καλοκαίρι ἐκεῖ κάτω σκάζει ὁ τζίτζικας ἀπὸ τὴ ζέστη. Κι' ἀντὶ τὰ χαρούμενα κελαδῆματα τῶν πουλιῶν ν' ἀκοῦνε τὸ ἀποκρουστικὸ μονότονον ἐκεῖνο κόασμα τῶν βατράχων. Καὶ τίς νύχτες νὰ μὴ μποροῦν νὰ κλείσουν μάτι ἀπὸ τὰ σύννεφα τῆς σκνίπας καὶ τῶν κουνουπιῶν. Ἐνῶ ἐκεῖνοι ἀπολαμβάνουν τὸ μοσχοβολημένο ἀπὸ τοὺς λόγγους δροσερὸ ἀεράκι τοῦ βουνοῦ. Καθισμένοι κάτω ἀπὸ τὰ βαθύσκιωτα ἔλατα πίνοντας κρύο σὰν τὸ κρύσταλλο νερὸ ἀπὸ τίς ἀστέρευτες πηγὲς τοῦ χωριοῦ τους. Ἐργάστηκαν λοιπὸν μέχρι τὸ δειλινὸ τοῦ Σαββάτου. Κατόπιν πῆγαν στὸ σπίτι τοῦ ἀφεντικοῦ. Κατὰ τὴν ὥρα πὺν ἔτρωγαν ἕνας καθυλάρης ξεπέζεψε, στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ, ἀπὸ τὸ ἄλογό του. Ἦταν ἕνας ἡλικιωμένος ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος πρόσχαρος μῆκε στὸ σπίτι καὶ τοὺς χαιρέτισε. Τότε τὸ ἀφεντικὸ τὸν ἐσύστησε στοὺς ἐργάτες λέγοντάς τους, εἶναι ὁ ἀδερφός μου ὁ Σταμάτης ἀπὸ τὸ διπλανὸ χωριὸ καὶ ἦρθε γιὰ σᾶς. Θέλει νὰ τοῦ σκάψετε καὶ τὰ δικά του ἀμπέλια. Φυσικὰ μὲ τὸ ἴδιο μεροκάματο πὺν δουλέψατε καὶ σὲ μένα. Σ' αὐτὸν θὰ δουλέψετε περισσότερες ἡμέρες γιὰτὶ ἔχει πὺν πολλὰ ἀμπέλια. Ἐμειναν σύμφωνοι. Κι' ὁ μπάριμπα Σταμάτης ἤπια κι' αὐτὸς κρασί μαζί τους. Ἀφοῦ τοὺς ἐπλήρωσε τὸ ἀφεντικὸ, κατὰ τὸ βραδάκι ἔφυγαν γιὰ τὸ χωριὸ τοῦ νέου ἐργοδότη τους. Ὁ μπάριμπα Σταμάτης καθυλάρισε στὸ ἄλογό του κρέμασαν κι' ἐκεῖνοι τὰ ταγάρια τους στὸ σαμάρι του κι' ὅλοι μαζί πῆγαν στὸ χωριὸ του.

Τὴν Δευτέρα ἄρχισαν τὸ σκάψιμο τῶν ἀμπελιῶν. Ὁ μπάριμπα Σταμάτης ἦταν μεγάλος νοικοκύρης μὲ τεράστια περιουσία καὶ στ' ἀμπέλια του θὰ ἐργαζόντουσαν 10 - 12 ἡμέρες. Ζοῦσε μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸν γιό του πὺν ἦταν ἀρραβωνιασμένος, καὶ δάσκαλος στὸ χωριὸ. Τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ ὁ μπάριμπα Σταμάτης τοὺς εἶπε: Αὔριο Σάββατο θὰ δουλέψετε μέχρι τὸ μεσημέρι καὶ ὕστερα θὰ ἔρθετε στὸ σπίτι γιὰτὶ ὁ

λοι μαζί θα κάνουμε την έτοιμασία, διότι την Κυριακή θα έχουμε το γάμο του γιου μου. "Όλοι θα προσφέρουν τις υπηρεσίες σας, και τα κορίτσια θα βοηθήσουν την γυναίκα μου στο σιγύρισμα του σπιτιού. Φυσικά θα πληρωθείτε. "Η πρόταση του μπάρμπα Σταμάτη τους ικανοποίησε όλους. Κατόπιν τους έρώτησε. Ποιός από σάς γνωρίζει από μαγειρική για να αναλάβει αυτά τα καθήκοντα κατά την ημέρα του γάμου. Κι' όλοι μαζί υπέδειξαν τον Άθαν. Δημόπουλο (Λάϊο). "Όσο για το ψήσιμο ανέλαβε ο Κων. Τούμπας (Μαυράκης). Το πρωί της Κυριακής ο μπάρμπα Σταμάτης έφερε 4 μανάρια κι' ο Τούμπας τα έσφαξε. Οί υπόλοιποι καθαρίσαν κρεμμύδια και πατάτες για το στιφάδο. Θα μαγειρεύουν τα δύο στά καζάνια και τα άλλα δύο θα τα έψηναν. Στο άρχοντόσπιτο εκείνο άρχισαν να μπαλνοβαίνουν συγγενείς και φίλοι. Κι' ο γαμπρός ίσα με 35 χρονών είχε κι' αυτός τις έτοιμασίες του και τις σκετοῦρες του. Την Κυριακή λοιπόν το πρωί άναψαν τις φωτιές κι' άρχισε ή μαγειρική και το ψήσιμο. Μετά την λειτουργία έγιναν οί στέψεις. "Τότε στα σπρώθηκαν τραπέζια κατά μήκος της μεγάλης αλλης κάτω από το χαγιάτι. Πρόβλημα καιρού δεν υπήρχε γιατί ήταν λιακάδα.

Στο προσωπικό που άσχολούνταν με την μαγειρική, τους είχε δώσει ή κυρά Σταμάταινα, κομμάτια λευκού ύφασματος που τα χρησιμοποίησαν για ποδιές ώστε να φαίνονται καθαροί.

Σερβίρισαν λοιπόν τα καλομαγειρεμένα φαγητά στους προσκαλεσμένους. Το στιφάδο μωσχοβόλουσε. Τα ψητά τα κοκορέτσια και το σπληνάντερο έντυπωσίασαν τους προσκαλεσμένους κι' έγλυφαν τα δάκτυλά τους. Καταβροχθίζοντας τα έξαιρετικά τούτα φαγητά ή ρετσίνα έρεε άφθονη. Κατόπιν τραγούδισαν τραγούδια έπιτραπέζια. Και σ' αυτά ακόμη δεν στέργισαν οί Κουκουβιστιανοί εργάτες που αποτελούσαν ξεχωριστή παρέα καθισμένοι σέ δικό τους τραπέζι.

Ποιός είδε τέτοιο θαύμασμα παράξενο μεγάλο να κουβεντιάζουν τα βουνά με τις ψηλές ραχοῦλες

Κατόπιν τα βιολιά και τα κλαρίνα άρχισαν να παίζουν τραγούδια του χορού. Άφου χόρευε ή νύφη κι' ο γαμπρός με τους συμπεθέρους κι' όλους τους προσκαλεσμένους, κατόπιν ήρθε ή σειρά των εργατών οί οποιοί ήσαν μερακλήδες όχι μόνον στα φαγητά, και στα τραγούδια, αλλά και στο χορό, προσενώνοντας ζωηράν έντύπωσιν στους παρευρισκομένους. Κι' άφου τα λαλούμενα χάλαιαν τον κόσμο:

Βλάχαμ' τὸ μαντήλι σου.
γειά μαρή βλάχαμ' γειά.

"Ο Θανάσης Δημόπουλος (Λάϊος) κρατούσε την συγχωριανή μας Παναγιούλα ή οποία χόρευε θαυμάσια. Με τις άρμονικές κινήσεις της κάνοντας τα σολιμάκια της και τις διάφορες φυγοῦρες της, με το σκερτσόζικο και λιχνιστό σώμα της, τους έντυπωσίασε όλους. Θαυμάζοντας την όμορφη εργάτρια όλοι έμειναν μ' άνοιχτό το στόμα και την χειροκρότησαν κατ' επανάληψιν.

"Η Παναγιούλα φορούσε ένα βλάχικο φουσάνι που της τῶδωσε ή κυρά Σταμάταινα, που το είχε από τα νειάτα της ακόμη. Πέρασε και στο λαμό της τα «γιορντάνια» και τα διάφορα άσημικά που της έδιναν μια ξεχωριστή όμορφιά, έπισκιάζοντας και την νύφη ακόμα. "Όλοι τους την έτρωγαν με τα μάτια τους, και ή κυρά Σταμάταινα τους έλεγε να φτύσουν την ξένη κοπέλλα μη την ματιάσουν.

Κι' ένῶ τα βλέμματα όλων ήσαν στραμμένα προς την Παναγιούλα που συγκλόνιζε με το χορό και τις άρμονικές κινήσεις της τους παρευρισκομένους, ένας νέος τριαντάρης περίπου κατευθύνθηκε προς αυτήν προτείνοντάς της το μαντήλι του. με πρόθεση να την χορέψει εκείνος. "Η Παναγιούλα δέ δέχτηκε, κι' ο Δημόπουλος που την κρατούσε τον παραμέρισε. Έκείνος όμως επέμενε. Τότε σηκώθηκε το άφεντικό των εργατών και πλησίασε τον παρεκτραπέντα και του έκανε παρατήρηση. Αυτός επέμεινε και προτείνοντας το μαντήλι του προς την Παναγιούλα χόρευε μπροστά της. Συγχρόνως σηκώθηκε κι' ο Κ. Τούμπας (Μαυράκης) και πλησίασε στους λογομαχούντες. Τότε το άφεντικό γύρισε προς το Μαυράκη να του εξηγήσει ότι ο κύριος αυτός είναι ο Άργύρης ο άγροφύλακας κι' ότι είναι ζαλισμένος από το κρασί και δέ ξέρει τι του γίνεται.

Τότε το άνήμερο θηρίο ο Μαυράκης άρπαξε με τις χεροῦκλες του τον άγροφύλακα και τον πέταξε επάνω σέ μια καρέκλα.

"Όλοι οί κουκουβιστιανοί σηκώθηκαν επάνω για υπεράσπιση, εάν υπήρχε ανάγκη. Φυσικά την άνδρομωστη και παράλογη τούτη διά το περιβάλλον στάση του άγροφύλακα την αποδοκίμασαν όλοι. Το έπεισόδιο δεν είχε συνέχεια. Θεωρήθηκε προς στιγμὴν λήξαν.

Την άλλη μέρα το πρωί οί εργάτες μαζί με το άφεντικό τους πήγαν στη δουλειά τους. Το άμπέλι που θα έσκαβαν ήταν μακριά από το χωριό. Προτού

έρθει τὸ γιόμα ἡ Παναγιούλα αἰσθάνθηκε ἀδιαθεσία κι' ἔκανε ἐμετό. Σὲ λίγο ἔφτασε καὶ ἡ κυρὰ Σταμάταινα καβάλλα στὴ γαϊδούρα μὲ τὸ φαγητὸ καὶ τὸ κρασί γιὰ τοὺς ἐργάτες. Ἔκανε μερικὰ «ξόρνια» στὴν κοπέλλα μήπως ἦταν ματιασμένη. Κι' ἀφοῦ ἡ ἀδιαθεσία της ἐξακολουθοῦσε τὴν πῆρε καὶ τὴν πῆγε καβάλλα στὴ γαϊδούρα, σὲ μιὰ ἀποθήκη ποὺ εἶχαν στὰ κτήματά τους, ποὺ τὴν χρησιμοποιοῦσαν διὰ τὴν τοποθέτηση τῶν ζαϊρέδων, σὲ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ ἀμπέλι, ἐνὸς χιλιομέτρου περίπου.

Θὰ παρέμενε ἐκεῖ στὸ ζεστὸ καλύθι ὥσπου νὰ σχολάσουν καὶ οἱ ἄλλοι νὰ περάσουν νὰ τὴν πάρουν. Ὁ ἀγροφύλακας ἀπὸ μακριὰ εἶχε ἐπισημάνει αὐτὲς τὶς κινήσεις. Κι' ὅταν ἡ κυρὰ Σταμάταινα ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἀποθήκη κι' ἔμεινε μόνη ἡ ἄρρωστη Παναγιούλα, ἔτρεξε στὴν ἀχυροκαλύβα καὶ τῆς ἐπιτέθηκε μὲ ἀνήθικους σκοπούς. Ἡ Παναγιούλα ἀντιστάθηκε καὶ μὲ τὰ νύχια της τὸν ἔγδαρε στὸ πρόσωπο. Διὰ τὴν τιμὴ της καὶ τὴν ὑπόληψή της πάλεψε μαζί του καὶ κατάρφερε νὰ τοῦ ξεφύγει. Κλαίγοντας καταξέσχισμένη, καὶ σὲ ἔξαλλη κατάσταση, ἔφτασε λαχανιασμένη καὶ ἀγανακτισμένη στὸ ἀμπέλι ποὺ ἦταν οἱ ἐργάτες μὲ τὰ ἀφεντικά. Σπαράζοντας στὸ κλάμα τοὺς διηγήθηκε τὴν τραγικὴ ἐκείνη περιπέτειά της ποὺ εἶχε μὲ τὸν Ἀργύρη τὸν ἀγροφύλακα κι' ὅτι παρ' ὅλη τὴν ἀρρώστειά της γλύτωσε τὸν ἐξευτελισμὸ καὶ τὸν διασυρμὸ τῆς ἀξιοπρέπειάς της. Ἡ προσβλητικὴ καὶ πρόστιχη τούτη πράξη τοῦ ἀγροφύλακα ἐξόργισε τοὺς συγχωριανούς της ἐργάτες. Τὰ ἀφεντικά ἀηδιασμένα καυτήριασαν τὶς κτηνώδεις προθέσεις τοῦ Ἀργύρη.

Τὸ βράδυ ποὺ ἐπέστρεψαν στὸ χωριὸ ἀφοῦ ἔφαγαν βγῆκαν στὴν ἀγορά, κάθησαν στὸ καφενεῖο καὶ ἤπιαν ἀπὸ ἕνα ρακί. Κι' ἀπάνω ποὺ ἐτοιμαζόντουσαν νὰ φύγουν ἔξαφνα μπῆκε μέσα στὸ κατάμεστο ἀπὸ πελάτες καφενεῖο ὁ Ἀργύρης ὁ ἀγροφύλακας μὲ τὸ κυνηγετικὸ ὄπλο στὸν ὄμο του, μαζί μὲ δύο - τρεῖς φίλους του. Ἀφοῦ κρέμασε στὴν κρεμάστρα τὸ ὄπλο του κάθησε μαζί μὲ τοὺς ἄλλους σ' ἕνα τραπέζι κι' ἔδωσαν παραγγελία στὸν καφετζῆ. Στὸ παραπλεύρως τραπέζι καθόντουσαν οἱ κουκουβιστιανοὶ ἐργάτες τοὺς ὁποίους οὔτε κὰν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν του.

Μετὰ τὸν καφετζῆ ποὺ τοὺς σεργίρισε σηκώθηκε ὁ Κων. Τούμπας (Μαυράκης) καὶ κάλεσε τὸν ἀγροφύλακα νὰ βγεῖ ἔξω νὰ συζητήσουν. Κι' ὁ ἀγροφύλακας θρασυτάτα ἀπάντησε στὸν Μαυράκη.

— Τί θέλεις ρε τσαρουχόβλαχε;

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ὁ Μαυράκης τοῦ κατά-

φερε δύο ἰσχυρὰ κτυπήματα μὲ τὸ ραβδί στὸ κεφάλι. Ἐπακολούθησε συμπλοκὴ μὲ τοὺς ὑπολοίπους φίλους του, ἐνῶ ὁ ἀγροφύλακας κατέπεσε αἰμόφυρτος. Κατόπιν ὁ Μαυράκης ἄρπαξε ἕνα σκαμνὶ καὶ τὸ ἐκσφενδόνισε ἐναντίον ἐκείνων ποὺ εἶχαν ἄσχημες διαθέσεις. Ἕνας ἀπ' τοὺς φίλους τοῦ ἀγροφύλακα τύπος ψευτοπαλληκαρᾶ ἄρπαξε τὸ ὄπλο ποὺ κρεμόταν στὴν κρεμάστρα. Τότε μ' ἕνα σάλτο ὁ Μαυράκης ἀγκαλιάστηκε μαζί του. Εὐτυχῶς ποὺ τὸ στόμιο τῆς κанныς ἦταν γυρισμένο πρὸς τὸ δάπεδο, διότι κατὰ τὴν στιγμὴν ποὺ οἱ δύο ἄνδρες πάλευαν ἔγινε ἐκτυροσκόρηση. Ἀκούγοντας τὸν πυροβολισμὸ ὁ κόσμος ποὺ δὲν ἐγνώριζε τὴν ἀφορμὴ τῆς συμπλοκῆς βγῆκε κατατρομαγμένος ἀπὸ τὸ καφενεῖο. Μερικοὶ ψύχραιμοι προσπαθοῦσαν νὰ διαχωρίσουν τοὺς συμπλεκόμενους. Ὁ Μαυράκης ὅμως μὲ τὰ στιβαρά του χέρια πῆρε τὸ ὄπλο ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του καὶ τὸν ἐχτύπησε μὲ τὸν ὑποκόπανο στὸ κεφάλι παίρνοντάς τον σθάρνα τὰ πετιμέζια. Λίγοντας ἄλλο ἕνα κτύπημα στὸν ἀγροφύλακα ποὺ στὸ μεταξὺ σερόνταν νὰ σηκωθεῖ, ὥστερα ἔφυγαν ὅλοι τρέχοντας γιὰ τὸ σπίτι τοῦ ἀφεντικοῦ τους.

Μετὰ τὸ αἵματηρὸ ἐκεῖνο ἐπεισόδιο ἦρθαν σὲ πολὺ δύσκολη θέση. Ἐπρεπε ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀμέσως ἀπὸ τὸ χωριό. Πῆραν ἄρον - ἄρον τὶς δύο κοπέλλες καὶ τὰ πράγματά τους καὶ μέσα στὴ Φλεβαριάτικη ἐκείνη νύχτα ἐγκατέλειψαν τὸ ἀφιλόξενο καμποχωριὸ κι' ἐπέστρεψαν στὴ Κουκουβίστα.

Ἐπειδὴ τὸ ἀφεντικὸ ἀπουσίαζε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνη ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ σπίτι, δὲν πληρώθηκαν τὰ ἡμερομίσθια τῶν τελευταίων ἡμερῶν. Ὡστόσο ὁ μπαρμπα Σταμάτης τοὺς ἔστειλε ταχυδρομικῶς τὴν δούλεψή τους.

Φτάνοντας στὸ χωριὸ ἡ ὁμάδα τῶν ἐργατῶν ἔστειλε ἕνα γράμμα στὸν μπαρμπα Σταμάτη, τὸ ὁποῖο συνέταξε χωριανὸς μας γραμματιζοῦμενος, παρακαλώντας τον νὰ γνωστοποιήσει στὸν ἀγροφύλακα καθὼς καὶ στὸν φίλο του, ὅτι στὴν περίπτωση ποὺ θὰ καταφύγουν στὴν Δικαιοσύνη γιὰ τὸν ξυλοδαρμὸ, θὰ ἔχουν ν' ἀντιμετωπίσουν δύο μηνύσεις:

1) Διὰ ἀπόπειραν διασμοῦ καὶ 2) διὰ ἀπόπειραν φόνου. Διότι ὁ φίλος του ξεκρέμασε τὸ ὄπλο καὶ προσπάθησε νὰ τὸ χρησιμοποιήσει.

Στὸ χωριὸ μας οἱ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν, τῆς συντροφιάς τῆς Παναγιούλας, σχολίαζαν διαρκῶς καὶ εἰς βάρος τῆς ὑπολήψεώς της, τὸ συνταρακτικὸ τοῦτο γεγονός. Λέγοντας ὅτι «ἂν δὲν κουνήσει ἡ σκύλα τὴν οὐρά της δὲν πᾶνε τὰ σκυλιὰ κοντά της». Τὸ κουτσο-

μπολιό τουτο είχε σαν αποτέλεσμα να βουίξει το χωριό διασύροντας την ήθικην ύπόσταση του φτωχού κοριτσιού. Στο πέρασμά της αντιμετώπιζε πάντα την ειρωνεία και τα πειράγματα, που δεν περιοριζόντουσαν στα πραγματικά γεγονότα, αλλά υπερβολικά τα εξόγκωναν.

Στις στρατές στον μύλο και στη βρύση ή όπουδήποτε άλλο την συναντούσαν, της μίλαγαν με ύπονο-ούμενα τραυματίζοντας την ευαισθησία της άμοιρης κοπέλλας.

Κι' ας μη ξεχνάμε ότι τα χρόνια κείνα το παραστράτημα μιās νέας, έστω και υπό τās συνθήκας υπό τās όποιās διαδραματίστηκε ή περίπτωση της Παναγιούλας, δεν ήταν μιὰ απλή λεπτομέρεια όπως αΐφνης σήμερα, αλλά θανάσιμο αμάρτημα. Οί προσβλητικές διά την ήθικην της διαδόσεις επέδρασαν ψυχολογικά στην άγνή κι' άδοξη κοπέλλα. Έννοιωθε την ύπερφάνεια της και την άξιοπρέπεια της να σέρονται στη λάσπη με αποτέλεσμα να κλονιστεί ή υγεία της. Τα ροδοκόκκινα μάγουλά της έγιναν χλωμά δεν είχε πια

εξείνη τη ζωηράδα, τὸ σφρίγος, τὸ κέφι και την δραστηριότητα που την διέκριναν άλλοτε, και που στίς διάφορες χαρούμενες έκδηλώσεις του χωριού ήταν πρώτη. Ήταν πάντα σκεφτική και λιγομίλητη. Έφτασε ό θεριστής και μαζί με άλλα του χωριού μας κορίτσια πήγε στον κάμπο της Λαμίας για θερισμό. Έσπερα από δεκαπέντε μέρες άρρώσθησε. Την έφεραν στο χωριό με πυρετό και στα μισά του Άλωναριού πέθανε.

Την έντυσαν νύφη και την έθαψαν. Ό θάνατός της συνεκίνησε βαθύτατα τούς χωριανούς μας. Στίς αρχές του Όκτώβρη ένας άγνωστος νέος μπήκε στο μαγαζί του Τσώνου. Κάθησε και παράγγειλε καφέ. Ό νέος αυτός ζήτησε πληροφορίες για την Παναγιούλα. Όταν του είπαν πως πέθανε δούλωσαν τα μάτια του.

Ήταν ό Άργύρης ό άγροφύλακας, πικρά μετανοιωμένος που δεν άκολούθησε από την αρχή τόν σωστό και τίμιο δρόμο προκειμένου να κάνει την Παναγιούλα δική του. Έτσι ή άμοιρη κοπέλλα θα γλύτωνε από τόν θάνατο.

≡ Στίς μέρες που πέρασαν ≡

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Ή Βασιλική Καμπάνη (κόρη Γιάννη Πασσαλή) βάπτισε την κόρη της και της έδωσε τὸ όνομα Ίωάννα. Να ζήση.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Στίς 22.1.80 ένας ακόμα συγχωριανός έφυγε για τὸ μεγάλο ταξίδι της αϊωνιότητος. Ό Θανάσης Μώρης (Κατσάνης) ό άνθρωπος που είχε μόνο φίλους, που από τα χέρια του ήπιαμε όλοι νερό στο μαγαζί του στη Λαμία. Ή φυγή του τόσο γρήγορη που μās ξάφνιασε, μα ή μνήμη του θα μένει αϊώνια ανάμεσά μας. Πλήθος συγχωριανών και φίλων τὸν συνόδεψαν στην τελευταία του κατοικία στη Λαμία.

Στίς 3.2.80 πέθανε ή Δήμητρα Μ. Ματθαίου ύστερα από πολύμηνη ασθένεια. Κηδεύτηκε στο χωριό.

Στίς 6.2.80 πέθανε στην Αθήνα ή σύζυγος του έπίτιμου προέδρου μας Δημήτρη Βάρσου, Αϊκατερίνη. Συγχωριανοί και φίλοι την συνόδεψαν στην τελευταία της κατοικία στο Γ' Νεκροταφείο.

Στίς πάρα πάνω οικογένειες τὸν έκλιπόντων τὸ Δελτίο εκφράζει τὰ βαθειὰ συλλυπητήρια.

* * *

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Στίς 20.1.80 έγινε τὸ μνημόσυνο της Άργυρώς Γεωργίου στο χωριό για τὴ συμπλήρωση 40 ήμερων από τὸ θάνατό της. Τὸ χαμό της τὸν τόσο ξαφνικό και ανέλπιστο ακόμα θρηνεϊ δολόκληρη ή γειτονιά.

Στίς 20.1.80 στοὺς Άγίους Πάντες στην Καλλιθέα έγινε τὸ μνημόσυνο του Νίκου Τσόγλα για τὴ συμπλήρωση 40 ήμερων από τὸ θάνατό του. Πολλοί συγχωριανοί τίμησαν με τὴν παρουσία τους τὴ μνήμη του.

Έπίσης στίς 10.2.80 στον Άγιο Κων)νο Κολωνού έγινε τὸ 40ήμερο μνημόσυνο της Παναγιώτας Κούκιαρη.

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΦΥΓΑΝ

ΘΑΝΑΣΗΣ Ε. ΜΩΡΗΣ (ΚΑΤΣΑΝΗΣ)
(Τὸ καμάρι τῆς Κουκουβίστας)

Στις 21 Φεβρουαρίου 1980 είχαμε τὸ θλιβερό προνόμιο νὰ σφαλίσουμε τὰ πλέον φωτερὰ μάτια τῆς Κουκουβίστας, τὰ μάτια τοῦ Θανάση Μώρη. Στις 21 Φεβρουαρίου 1980 μαράθηκε καὶ τὸ πλέον ἀναστάσιμο χαμόγελο τῆς Κουκουβίστας, τὸ χαμόγελο τοῦ Θανάση Μώρη.

Ὁ Θανάσης Ε. Μώρης, τὸ εὐγενικὸ τέκνο τῆς Κουκουβίστας δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἐφυγε, καὶ μαζί του ἔφυγε καὶ ἓνα μνημεῖο ζωῆς καὶ παραδοσιακῆς Κουκουβίστας, ἔφυγε ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας.

Ἡ Κουκουβίστα ὁλοένα καὶ ὀρφανεύει. Ξεμένει μόνη, μιὰ πλαγιά προσήλιος τόπος κάτω ἀπὸ τὸ Ξεροβούνι, χωρὶς τοὺς ἀνθρώπους της, χωρὶς τοὺς Κουκουβιστιανούς της.

Ὁ χάρος μᾶς πῆρε τὸ Θανάση Μώρη. Ὅμως ὁ Θανάσης Μώρης μὲ ὅλη του τὴν παρουσία μαρτυροῦσε τὸ θρίαμβο τῆς ζωῆς.

Τώρα μᾶς φωτίζει μὲ τὴν ἀπουσία του σὰν ἀνέσπερη μνήμη ἑνὸς ἀνθρώπου, μὲ γενναῖο φρόνημα ποῦ κοιμήθηκε μέσα στὴν ἄλυπη μνήμη τῆς κοινῆς μας μητέρας τῆς Κουκουβίστας.

Ὁ Θανάσης γεννήθηκε στὴν Κουκουβίστα τὸ 1918 καὶ ξενιτεύτηκε σὲ μικρὴ ἡλικία στὴν Θεσσαλονίκη, ὅπου κοντὰ στοὺς μαστόρους τοῦ γάλακτος καὶ τῆς γιαούρτης, συγχωριανούς του Μαλεβιτσέους ἔμαθε τὰ μυστικά τῆς δουλειᾶς.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὸ μέτωπο τῆς Ἀλβανίας βρέθηκε στὸ χωριὸ του καὶ πέρασε ὅλες τὶς ἀγωνίες τῆς κατοχῆς, κοντὰ στοὺς συγγενεῖς του καὶ τοὺς χωριανούς μας.

Μὲ τὴ λήξη τοῦ πολέμου ἐγκαταστάθηκε στὴ Λαμία ὅπου ἀνέπτυξε μεγάλη ἐπιχειρηματικὴ δραστηριότητα καὶ μέσα σὲ λίγα χρόνια κατάφερε νὰ ἀποσπάσει τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμηση γιὰ τὰ γαλακτοκομικὰ προϊόντα τῆς ἐπιχειρήσεώς του καὶ νὰ ἀναπτύξει τὴν μοναδική φήμη γιὰ τὸ γιαούρτι «ΜΩΡΗ».

Ἡ τέχνη του συνδυάστηκε μὲ τὸ ἐπιχειρηματικὸ του δαιμόνιο, ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν Κου-

κουβίστα μὲ τὴν ὀργανωτικὴ του ἱκανότητα καὶ σήμερα κοντὰ στὰ προϊόντα «ΜΩΡΗ» ἀνθοῦν καὶ προκόβουν τὰ μεγάλα του παιδιὰ. Ὑπῆρξε ὁ κύριος ἐμπνευστὴς καὶ δημιουργὸς τοῦ Συλλόγου Γαλακτοπωλῶν Λαμίας.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ καὶ ἐπιχειρηματικὴ του δραστηριότητα ὁ Θανάσης Μώρης θὰ μένει στὴν μνήμη μας σὰν ἄνθρωπος μὲ πλούσιο ψυχικὸ κόσμο μὲ ἀγάπη πρὸς ὅποιον τοῦ ζητοῦσε τὴ βοήθειά του καὶ μὲ καλοσύνη ἀπέραντη.

Αὐτὴ ἡ ἀκτινοβολία ἦταν ποῦ συγκέντρωνε στὴν κηδεῖα του ἑκατοντάδες χωριανούς, γνωστούς καὶ ἀγνώστους Λαμιῶτες, ἐπαγγελματίες καὶ ἀπλοὺς ἀνθρώπους.

Στὴν κηδεῖα του ἀκούσθηκαν λόγοι, ἀπὸ τὸν ἀνηψιὸ τοῦ Γιώργο Κολλύρη, τὸν πρόεδρο τοῦ Συνδέσμου Γαλακτοπωλῶν καὶ τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου Λαμίας καὶ εἶδαμε ὅλοι σκηνές ἀπέραντης θλίψης στὰ πρόσωπα αὐτῶν ποῦ τὸν συνόδευσαν στὴν τελευταία του κατοικία.

Τώρα ποῦ γράφουμε τοῦτες τὶς λίγες γραμμὲς γιὰ τὸν ἀγαπημένο μας Θανάση μᾶς κατέχει ἓνα συντελεσιακὸ συναίσθημα.

Ἔτσι λοιπὸν μᾶς παρασύρει τοῦτο τὸ ἀκαταμάχητο ρεῦμα τοῦ χρόνου, ἔξω ἀπὸ τοὺς τόπους τῆς ἀληθινῆς ὑπάρξεώς μας.

Μητέρα Κουκουβίστα, ποῦ εἶναι οἱ λεβέντες σου, ποῦ εἶναι οἱ ἄντρες σου ποῦ ἔστηναν τρόπαια ζωῆς, μὲ τὸ τραγούδι τους, μὲ τὴ χαρὰ τους, μὲ τὸν παλμὸ τῆς δημιουργίας τους μὲ τὴν ἀγάπη τους;

Ἡ καμπάνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἤχει καὶ πάλι πένθιμα καὶ ἀντιλαλοῦν τὸ θρῆνο της τὰ καταράχια.

Ὁ Θανάσης Μώρης πέθανε καὶ ἄλλη μιὰ ἀγαπημένη ψυχὴ ὁδεύει πρὸς τὴν Κουκουβιστιανὴ ἀθανασία.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΜΑΛΕΒΙΤΣΗΣ

Σκρᾶ 60 Καλλιθέα

* * *

Ἰουνῆς '79. Νοσοκομεῖο ΑΧΕΠΑ Θεσσαλονίκης. Ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. 11 γράφει τὸ ἡμερολόγιο.

Στὸ λευκὸ κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου ἡ 12ωρη μάχη ζωῆς καὶ θανάτου ἔχει λήξει μὲ νίκη τοῦ τελευταίου. Ἡ γιαγιά Ζωὴ δὲν ὑπάρχει πιά.

Ἡ ζωὴ τῆς Ζωῆς ἔφυγε ἀφήνοντας χωρὶς πόνο τὸ ἄψυχο κουφάρι μὲ τὴν ἱστορίαν τῶν 90 χρόνων. Μιὰ ἱστορία μονότονη, καθημερινή, δύσκολη μὰ καὶ εὐχάριστη. Μιὰ ἱστορία ποὺ λέγεται πάλι γιὰ τὴν ἐπιβίωση καὶ ποὺ γιὰ τὴν «γιαγιά» Ζωὴ ἄρχισε ἀπὸ νωρὶς.

Ἔτσι ἀπὸ τὰ δεκαπέντε τῆς χρόνια, ὄρφανὴ ἀπὸ πατέρα καὶ μὲ τέσσερα μικρότερα ἀδελφία, τὸν Μῆτρο, τὸν Γιάννη, τὸν Θόδωρο καὶ τὴν Γιωργου, ἡ Ζωὴ καὶ ἡ μάννα τῆς φορτώνονται τὸν σταυρὸ τῆς ἐπιβίωσης στὸν καθημερινὸ Γολγοθὰ τῆς ζωῆς.

Δάσκαλος ὁ μπάριπα Ταξιάρχης τοῦ Ἀδάμι καὶ ἀπὸ κοντὰ ἡ «γιαγιά» Ζωή, καλὴ μαθήτρια στὴ νυκτερινὴ πορεία καὶ στὸ ἐμπόριο.

— Ζωή! ἀπόψε θὰ κοιμηθοῦμε στὰ λιθαδάκια, γιὰ νὰ εἴμαστε κοντὰ στὴ Λαμία. Νάμποῦμε πρωτὶ - πρωτὶ στὸ παζάρι.

— Ζωή! θὰ κοιμηθοῦμε στὰ Τοπολιάτικα ἀμπέλια, γιὰ νὰ μποῦμε τὸ πρωτὶ στὴν Ἀμφισσα, μὰ νὰ βόσκουν καὶ λίγα χόρτα τὰ ζῶα μας. Δαδί, Ἀμφισσα, Λαμία καὶ γύρω χωριὰ θὰ θυμῶνται ἀκόμα τὴ «γιαγιά» Ζωὴ μὲ τὴ ψαριά φοράδα τῆς.

Ἡ ζωὴ τῆς Ζωῆς κυλᾷ. τὰ χρόνια περνοῦν ἀπλὰ καὶ μονότονα, ὥσπου ὁ νεοφερμένος ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ, Λῆμος Μαλιβίτης δίνει τ' ὄνομά του στὴ Ζωή.

Νέα σελίδα στὴν ἱστορίαν τῆς Ζωῆς καὶ πέντε παιδιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γάμου τῆς Ζωῆς μὲ τὸν Λῆμο. Πέντε καινούργιες εὐχάριστες παρουσίες, μὰ καὶ πέντε νέα στόματα ποὺ ζητοῦν θέσιν στὸ καθημερινὸ τραπέζι. Τὰ χωράφια τῆς οἰκογένειας, στῆς Ἀγγέλως τῇ λάκκα, λίγα καὶ φτωχά, δύσκολα δύναν τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἐπιβίωση. Οἱ οἰκονομίες τῆς Ἀμερικῆς, εἶχαν τελειώσει ἀπὸ καιρό, κιὸ ἄντρας τῆς Ζωῆς, ὁ Λῆμος, παίρνει τὸ δρόμο τῆς ξενητείας. Μακρὰ ἀπὸ σπίτι καὶ οἰκογένεια ἄρχιεργάτης στοὺς σιδηροδρόμους στὴ Μακεδονία.

Πατέρας καὶ μάννα ἡ Ζωή, φορτώνεται πάλι στοὺς ὄμους τῆς τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν ἐπιβίωση τῆς οἰκογένειας. Πρωτὶ στὸ νεροφύλακα, μετὰ ἐτοιμασίαν τῶν παιδιῶν γιὰ τὸ σχολεῖο, ὕστερα στὸ παζάρι, ἀγοράζει - πουλᾷ τὰ φέρνει βόλτα καὶ κρατᾷ ὄρθιο τὸ σπίτι.

Κατοχή! Καὶ νᾶσου ἡ «γιαγιά» Ζωὴ στὴν Μακεδονία κοντὰ στὸν ἄντρα τῆς νὰ φροντίζει γιὰ τὸ σπιτικό τῆς καὶ παράλληλα (παλιὰ τέχνη) νὰ κάνει καὶ τὸν ἔμπορα: Πετρέλαιο - μαύρη ἀγορά. Μὰ νὰ καὶ μιὰ φορὰ ποὺ τὸ ἐμπορικό τῆς ταμπεραμέντο δὲν βρῆκε δικαίωση. Τὸ μυρίστηκαν οἱ Γερμανοὶ καὶ γιὰ νὰ γλυτώσει, ἔρριξε ὅλα τὰ βαρέλια μὲ τὸ πετρέλαιο

στὸ ποτάμι, τὸν Ἀξιό.

Ἔτσι ἔκλεισε καὶ ἡ ἐμπορικὴ τῆς ἱστορία· μιὰ καὶ μόνη ἀποτυχία. Ἡ τελευταία.

Τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς πέρασαν μᾶλλον ἡσυχὰ καὶ εὐτυχημένα κοντὰ στὰ παιδιά, τὰ ἐγγόνια καὶ τὰ δισέγγονά τῆς. Στερνὴ τῆς θέληση καὶ ἐπιθυμία, μιὰ καὶ μόνη. Νὰ ταφεῖ κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα ποὺ ἔζησε. μεγάλωσε, ἀγάπησε, γνώρισε σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ.

Μαλακὸ ἂς εἶναι τὸ χῶμα τῆς Καλοσκοπῆς ποὺ τὴν σκεπάζει καὶ ἡ πνοὴ τῶν ἐλάτων ἂς εἶναι ἡ τελευταία τῆς συντροφιά στὴν παντοτινὴ τῆς κατοικία.

Θανάσης Μαλιβίτης

Φιλικῆς Ἑταιρίας 45

Θεσσαλονίκη

Ἡ Βαβὰ Ξούλα μουλουνάει

ΧΟΥΡΙΑΝΗ ΧΟΥΡΟΥΙ ΣΠΙΡΙΔΑ

Φτάσαμει μαρεσεῖς ὡς ἱκεῖ; θὰ τουειποῦ κιότοι- οὺς θέλ' ἂς μ' χουλιάς (θυμώση). Πήγα κι γώ στοῖν χουρό ἰνὸς χουργιού.

Ἀπὸ κιρὸ μῶτρουγαν ταφτιά «ναρθῆς θειά Ξούλα στοῖν χουρό, νὰ θυμ' θῆς τὰ παλαιά. Νὰ θυμ' θού- μει τὰ νειάτα κι τ'ς σκανταλιές μας. Νὰ ματαῖδωθοῦ- μει πῶχουμε τόσα χρόνια ἀλάργα οὐ ἓνας ἀπ' τοῖν ἄλλων.

Νίφκα ἀπουβραδύ, χτινίσ' κα μὲ τοῦ χτέν τοῦ ψ'λό μπά κι φύβγ κάμποσ κασίδα, ἕκαμα χουρίδα στ μέσ τα ἱρμάδιακα τὰ μαλλιάμ πασπρίσαν. Φόρισα κά- τασπρο κουντό (τὸ πουκάμισο) τ'σιγγούναμ τ'γκαλή. τὰ καλάμ τὰ τσαρούχια κι πανουτσάρχα. Ἔδισα στ μέσ τῇ γκινιτητή μπουδγιάμ, κουκλώθα κι μὴ τῇ κι- νούργια μπαμπακιέλα ποὺ μῶφειρη οὐ Καρακλιούμς ἀπ' τὰ Σάλουνα ποὺ τᾶλλαξει ἴσα κῖσα μι ἓνα τράστου κιράσα. Φουρτώθ'κα κι οὔλαμ τὰ φλουριά κι τὰ γιουρ- ντάνια κι τηράχ'κα στοῦ γιαλί (καθρέφτης).

— Ἀλ'σεις Ξουλὰκ; Τί χαῖμαλιά κι παλαβά φου- ράς κι κάν'ς;

Πῶς κατάντ'σεις ἔτο μαρή κουρέκλου;

— Βγάν τοῦ σκασμό ἰού συνν'φάδα. Λέν ξέρς ἀπού κόσμου. Πάου στοῦ χουρό.

— Κάλλιο νὰ πᾶς νὰ σὶ διαβάς οὐ παπᾶς. Ξι- μπουρδάλιασις (ξετσιπώθηκες) ντίπ.

Πεῖσμουσα κι σφούγκιξα τ'μύτημ μίτ νάκρ τς κινιτητῆς πουδγιάς.

Κατέβ'κα στοῦ κατώι κι ἔζηψα τοῦ μλάρ. Φόρτου-

σα στού σαμάρ τού καπότιμ κι τού τράστου, ἀνέφ'κα πανουσάμαρα κι κίν'σα κρατώντας τ'ρόχαμ κι τραγ' δώντας:

...δός μου μάνα τὰ φλουριά μου
καὶ τὴν κεντητὴ ποδιά μου.
Γιὰ νὰ πάω νὰ χορέψω...

Βγήκαν οἱ γειτόνσεις στ'ρούγα, γιουμάτεις ζήλεια, κι μὶ κατιβόδουσιν. Σουρουπώνουντα, φτάσασαι, κεὶ π'θά γένηταν οὐ χουρός.

Τηράου ζιρβά - διξά νὰ ἰδῶ πού εἰν τού χουρουστάσ κι ρχέτει ἓνας χουρουφύλακας μὶ ἀσπρα ζουνά-ρια κι μ'λέει πεισμουμένα:

— Δέν παρζάρουν ζῶα ἐδῶ μαντάμ.

— Πλαντάμ εἰσι κι φαίνηση. "Αει στή δ'λειάσ. Γέλαση κι ἔφ'κει. Τί νὰ ἰδήτει κι νὰ θαμάξηται μαρὲ σεῖς. Χ'λιάδης φτουκίνητα πάν κι ἔρχουνταν. Φασαρία κι καπνός κι κόσμους π' ἀγωνιώταν νὰ πιράσ ἀνάμισα στες διμόνς. Πού νὰ σταθῇς κι νὰ χορέψ'ς ἰδῶ! Έ-δησα τού ζῶ σὶ μιά κουλῶνα κι μπήκα σένα μαγαζί.

— Τό παλτό σας στή γκαρνταρόμπα μ'κρέν μιά κουπιλιά κι μ' ἀρπάζ τού καπὸτ ἀπ' τού νόμου.

— "Αφτου (ἄστο) τού καπὸτ μαρὲ. Θά μέ γκιάξ κι θά μαργώσου.

— 'Ωραίος μασκαράς ἔχετε ντυθῇ.

Τούν κακὸς τούν φλάρου πού θά μ'εἰπῇς μασκα-ρά. εἶπα κι ἄνξα μιά πόρτα. Τί ναῖδῇς κι τί νὰ μου-λουήῃς μαρὲ πιδγιά. Μιά τρανή σάλα τρανύτηρ ἀπτού χουρουστάσ τ'χουριού, γιουμάτ τραπέζα κι καρέκλεις, κι κόσμους πουλύς, κόσμους καλουννμένους μὶ φράγκ'κα. Μανάχα οἱ γ'ναίκες, αὐτὰ τα θυλ'κά, ξιμπρουστια-σμένις κι ξιμπράτσουτις κι ἄλλις νὰ φουράν ἀντρίκια βρακιά κι νὰ τού τσ'γαρ νὰ παέν παπὸρ.

— Πιρνάου μπρουστά ἀπόνα τραπέζ. Μὶ γνῶρ-σαν κι μαγαλιάσαν.

— Καλὸς ὁρισες ἀντιπρόσουπι τ' παληού χο-ριού.

— Καλὰ νὰ γλιντήσητη ὅπους κείνου τού γκιρό λέου κι πάου νὰ κάτσον σὶ μιά καρέκλα γιατί ἤμαν ἀπουσταμέν. Γλέπον ξ'νά μούτρα.

— Ξέρς βαβά δέ φτάν οἱ καρέκλεις. "Εχουμὶ τή θ'κη μας παρέα.

Πάου παρακατούλια. "Ιδια πουνουχὴ κι ἀγκαλιές, Τὰ ἴδια μούτρα.

— Πιριμένουμει τή μπαρέα μας. Νὰ μὰς ζή'ης χίλια χρόνια νὰ σέ χειρόμασται.

Πέρασα ἀπὸ πούλλα τραπέζια κι ἄκ'σα πούλλα καλοσουρίσματα κι χαρές ἀλλὰ οὐλα τὰ σκαμνιά πρόσ-

μεναν τ' μπαρέατς.

Σκέφκα γιὰ μιά στιγμή μπά κι μπήκα σὶ λάθους πόρτα, ἀλλὰ πάλι πού στού διάτανο βρίσκοντι τὸς χουργιανοί.

Διπλοποδαριάσκα σὶ μιά ἀγκουνή πεισμουμέν γιὰ τ' μπρουσβουλή κι γιὰ τού κατάντ'μα τών ἀνθρώπων κι τ'γλιντιού τς.

Ίμένα ἡ σκούφιαμ πέταγ στούν ἀγέρα μόλις ἄγκα γιὰ γλέντ κι τράβαγα μὶ τού ζόρ ὅλουν τούν κόσμον νὰ ξισκάσ. Τούτ οἱ «μουντέρν» Ἀθηναιοχουργιάτεις ἀστόησαν τ' χουργιάτικ φύτρα τς, τ' χουργιάτικ ἰδγέ-νεια, τ' λαχτάρα τς νὰ ἰδοῦν κι νὰ θυμ'θοῦν πρόσσουπα κι ἰστουρίς ἀπ' τούν τόπου πού γινέθ'καν κι πάν κάθι τόσο νανασάνουν τούν ἀγέρα τούν καθαροῦν. Τ' μπα-ρέα τς τν ἔχνει ὅποτε τς καπνίσ. Στή χουργιανή συ-γκέντρον πὰς γιὰ νὰ μεταβαφτιστῇς στα θ' κάσ τὰ ἰνθύμια. Νὰ ἰδῇς ἀνθρώπ'ς ποῦνιχεις χρόνια νὰ ἰδῇς. Νὰ γιφτῇς μ'ξέδια τ' χουριούσ. Ναηκού'ης τραγού-δια ἀπ' τούν τόπουσ. Νὰ ξηχά'ης γιὰ μιά στιγμή τού περιβάλλουν τς ρουτίνας

Μέσφιξη ἡ πείνα κιάνξα τού τράστου νὰ βγάνου προυσφαί.

"Ερχητει ἓνα γκαρσόνι μὶ φιόγκου κι μ'λέει ἄγρια:

— "Εδουκίς ἱξακόσις δραχμέζ κυράμ πού μπή-κεις ἰδῶ; Τῶδουκα μιά χαψά προυβέντα κι ἓνα κου-μάτ πήτα, τάρπαξει κι τού κατὰπτε σά νηστ'κός.. Τού ἄρουμα ἀπ' τα χουργιάτκα φαγιά φαίνησται πὼς ἀ-πλώθ'κει κί γύρου γιατί ἀμέσους μὶ πιρικύκλουσαν πουλλοί κι ζήτηγαν «χουριανὰ πισκέσα». Τς χόρτασα ὅλενους μὶ τὰ λίγα τὰ θ'κάμ κιὰς μὴ μέ χῶραει ἱμένα καμιά καρέκλα.

Μέ πήρε τού παράπουνου. Δέ μένοιαξει βέβια πού δέ μὴ θέλαν στ μπαρέα τς γιατί πολλοί τό ἔξεραν πόσο ἔχου γλιντίσ τν Ἀνθήνα ἀπ' τὰ γινουφάσκαμ κι τς γλέντσα τώρα μὶ τούν νιόπλουτου τρόπο π'ζούν σαντό-νο τό τρανὸ χουριό - τὴν Ἀνθήνα.

Τόσο χάθ'κει οὐ ἀνθρώπ'νους τρόπους ζουής;

Τάειπα ξαργού μπά κι τού καταλάβνει τουλάϊσ-τουν τὰ χουργιανὰ Σουματεία κι ὀργανών'νει χουρούς μὶ τρόπ'ς, μ'ξέδια, τραγούδια κι χουρούς ἀπ' τὰ χου-ριά τς. Μὶ κλαρίνα κι νταούλια κι σαντούρια. Ἀφτά-να τὰ μπαλέτα κι τς οὐρχήστρεις τὰ γλέπουν κάθε... μέρα.

Μέ τού ζιμπάθειου ἄν χάλασα κανινού τ' χώνηψ ἀλλὰ ἔτο εἶν

ΚΑΛΗ ΛΑΜΠΡΗ νάχουμει

"Η βαβά σας ἡ Ξούλα

Θύμιος Μπουκουβάλας